

Ο ΜΙΚΡΟΣ

ΗΡΩΣ

253

Μυζηριώδης
Κ. Ζίου
Ζιζβού

ΑΝΑΤΥΓΩΣΙΣ

“Ενας μυστηριώδης άνθρωπος

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ήρωες τὰ τέσσερα ‘Ελληνόπουλα, που μάχονται με αυτοθυσία έναντιόν των ἐχθρῶν τῆς ‘Ελλάδος καὶ τῶν Συμμάχων της, ἔχουν ἐκτελέσει τὴν ἀποστολὴν τους εἰς τὸ Τέξας (*) καὶ τώρα στὴν Νέα Ὑόρκη ἐτοιμάζονται νὰ ξεκινήσουν γιὰ τὴν πατρίδα τους ποὺ χρειάζεται τις ὑπηρεσίες τους.

Ἐνῶ τὰ ἄλλα παιδιὰ κάνουν τις προετοιμασίες, γιατί πρόκειται νὰ ξεκινήσουν

(*) Διόβαισε τὸ προηγούμενο τεύχος, τὸ 252, ποὺ ἔχει τὸν τίτλο: «Τὸ Καπέλλο - Αἰνιγμα».

μὲ ἀεροπλάνο σὲ μισὴ ὥρα, ὁ Σπίθας ἔχει στρώθῃ στό... φαγητό! Τὸ ἀχόρταγο παιδί εἶναι καθισμένο μπροστὰ σ' ἓνα τραπέζι, ὅπου εἶναι ἀπλωμένα νόστιμα φαγητά, κονσέρβες, τυριά, ψωμιά, φρούτα, καὶ τρώει, τρώει, τρώει!

Κάθε τόσο μουρμουρίζει μὲ τὸ στόμα μπαλκωνισμένο:

— Πρέπει νὰ ἀποθηκεύσω στὸ στομάχι μου ὅσο πιὸ πολλὰ τρόφιμα μπορῶ. Τώρα ποὺ θὰ γυρίσουμε στὴν Ἀθήνα, θὰ δουλέψῃ μπομπότα καὶ... λαμονόκουπες ποὺ θὰ πάῃ καπνός! Μανούλα μου! Θ' ἀρχίσῃ ἡ πείνα! Φάε, Σπίθα! Φάε νὰ χορτάσῃς!

Ξαφνικά, ἓνα χτύπημα ἀκούγεται στὴν πόρτα καὶ ἕνας ἄντρας μπαίνει στὸ δωμάτιο. Εἶναι ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἀμερικανικῆς Ἀντικατασκοπείας, ἓνας μυστηριώδης ἄντρας, ποὺ κανένας δὲν ξέρει τὸ ὄνομά του καὶ ποὺ εἶναι γνωστός μὲ τὸ ψευδώνυμο Κεραυνὸς στοὺς συνεργάτες του καὶ στοὺς ἀντιπάλους του.

— Παιδιά, πολὺ φοβοῦμαι μήπως οἱ προετοιμασίες σας αὐτὲς εἶναι μάταιες, λέει χαμογελώντας.

— Τί σημαίνει αὐτό; ρωτᾷ οὐ ὁ Γιώργος σηκώνοντας τὰ φρύδια του.

— Ἐχῶ ἐντολὴ ἀπὸ τὸν Πρόεδρο τῆς Ἀμερικῆς νὰ ζητήσω τὴ βοήθειά σας σὲ μιὰν ἀκόμη ὑπόθεσι, λέει ὁ

Κεραυνός. Βέβαια ἀπὸ σὰς ἐξαρπᾶται ἂν θὰ μείνετε ἢ ὄχι πιστεύω ὅμως ὅτι θὰ μείνετε ὅταν μάθετε γιὰ τὴ ἀκριβῶς πρόκειται...

— Σὲ ἀκούμε, Κεραυνέ, λέει ὁ Γιώργος. Κάθησε.

— Μανούλα μου, βογγάει ὁ Σπίθας σταματώντας τὸ φαγητό! Ἐδῶ τουλάχιστον, θὰ γυρίσουμε στὴν Ἑλλάδα! Θὰ μείνουμε κι' ἄλλο στὴ χώρα αὐτὴ μὲ τὰ πολλὰ φαγητά! Ἐδῶ τουλάχιστον, ἂν εἶναι γραφτῶ νὰ πεθάνω, θὰ πεθάνω χορτάτος!

Ὁ Κεραυνὸς κάθεται χαμογελώντας σὲ μιὰ καρέκλα καὶ ἐξηγεῖ στὰ Ἑλληνόπουλα.

— Θέλουμε, Παιδί - Φάντασμα νὰ μᾶς βοηθήσετε σὲ μιὰν ἄλλη ὑπόθεσι: ποὺ ἀπασχολεῖ τίς ἡμέρες αὐτὲς τὴν ὑπηρεσίαν ἀντικατασκοπείας. Καὶ ἂν κρίνω ἀπὸ τὴ γρηγοράδα μὲ τὴν ὁποία ἀνασκαλύψατε τί συνέβαινε στὸ Τέξας, εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲ θ' ἀργήσετε νὰ δώσετε ἓνα τέλος στὴν τρομερὴ σταδιοδρομία τοῦ μυστηριώδους Κυρίου Ζίου Ζίτσου.

— Κύριος Ζίου - Ζίτσου; κάνει ὁ Γιώργος μὲ ἀπορία. Παιός εἶναι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ τόσο παφάξηνο δνομα;

— Κανένας δὲν ξέρει, ἀπαντᾷ ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἀμερικανικῆς Ἀντικατασκοπίας. Τοῦ ἔχουμε δώσει αὐτὸ τὸ ὄνομα, γιὰτὶ κάθε φορὰ ποὺ ἔρχεται σὲ σύγκρουσι

μέ ὄργανα τοῦ νόμου, χρησιμοποιοῦν τίς πιδ τρομερές λαθές ζίου ζίτσου ποῦ ἔχει γνωρίσει ποτέ ὁ ἄνθρωπος! Εἶναι τόσο ἐπιδέξιος στήν ἱσπανική πάλη ὥστε νά μπορῇ νά θέσῃ ἐκτός μάχης δέκα ἀντιπάλους ταυτοχρόνως. Καί μάλιστα ὄχι κοινούς ἀντιπάλους, ἀλλά πράκτορες γυμνασμένους στήν ἐντέλεια στήν πάλη αὐτή!

—Μανούλα μου! μουρμουρίζει ὁ Σπίθας. Πολύ θά ἡθελᾷ νά τόν γνωρίσω τόν ἄνθρωπο αὐτό! Θέλω νά δῶ ἂν τρώῃ τόσο πολὺ ὅσο εἶναι ἐπιδέξιος στήν πάλη! Θά τόν καλέσω σέ μονομαχία... πολυφαγίας καί θά τόν θγάλω νὰκ - ἄουτ!

— Ἄφησε τίς ἀνοησίες, Σπίθα! λέει τὸ Παῦλι - Φάντασμα αὐτογράφ. Σέ ἀκοῦμε, Κερσανέ... Τί κάνει αὐτὸς ὁ τρομερὸς καί μυστηριώδης Ζίου Ζίτσου;

—Εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς πιδ ἱκανοὺς καί πιδ ἀσύλληπτους κατασκόπους, ποῦ δροῦν στήν Ἀμερική. Ἔχει καταρθῶσει ὥς τώρα νά ἀποσπᾷ μερικά πολύτιμα μυστικά ἀπὸ ἐμπιστευτικά στρατιωτικά καί ἐπιστημονικά γραφεῖα καί ἐργαστήρια τῆς Ἀμερικής, ἀγνωστο μὲ ποιὸν τρόπο. Μπαίνει εἰς τὰ πιδ καλοφρουρούμενα κτίρια σὰν νὰ εἶναι ἀπὸ καπνὸ ἢ ἀπὸ ἀέρα καί ἀρπάζει ἔγγραφα καί σχέδια, χωρὶς κανέναν νά μπορῇ νά τὸν σταματήσει. Δυὸ ἢ τρεῖς φο-

ρές, ἀτυφύλακες φρουροὶ τῶν κτιρίων αὐτῶν καί πράκτορές μας δοκίμασαν νά τὸν συλλάβουν, ἀλλὰ αὐτὸς τοὺς τσάκισε κυριολεκτικὰ μὲ καταπληκτικὲς λαθές ζίου ζίτσου, πρὶν αὐτοὶ βροῦν τὸν καιρὸ νά χρησιμοποιήσουν τὰ ὅπλα τους!... Δὲν ξέρουμε τί νά κάνουμε. Ἐχουμε κινητοποιήσει ὅλους τοὺς πράκτορες ποῦ διαθέτουμε καί ὁλόκληρη τὴν ἀστυνομικὴ δύναμι τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἐκατοντάδες ἀπὸ τὰ καλύτερα λαγωνικά μας παραιμονεύουν παντοῦ, μὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα. Ὁ Κύριος Ζίου - Ζίτσου δρᾷ ἀνενόηλος συνεχίζοντας τὸ ἐπικίνδυνον ἔργο του.

— Δὲν ἔχετε κανένα σποιχεῖο γιὰ τὸν ἄνθρωπο αὐτό; ρωτᾷ ὁ Γιώργος μὲ τὰ φρόδια ζαρωμένα.

—Κανένα. Μόνο ἓνας πράκτοράς μας νομίζει, χωρὶς νά εἶναι ἀπόλυτα βέβαιος, ὅτι ὁ Κύριος Ζίου Ζίτσου ἔχει στὸ μόνουλό του, πολὺ κοντὰ στὸ αὐτί του, ἀριστερά, μιὰ μικρὴ περίεργη οὐλή, ποῦ ἔχει κόκκινο χρῶμα. Προσθέτει μάλιστα, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ κανεὶς νά δώσῃ βάσι στὰ λόγια του, γιὰτὶ ὁ Ζίου Ζίτσου τὸν ἔρριξε ἐκείνη τῇ στιγμῇ νὰκ - ἄουτ, ὅτι ἡ οὐλὴ αὐτὴ ἔχει σχῆμα... κότας!

Ὁ Σπίθας ἀνασκιρτάει:

—Ἐ; κάνει βραχνά. Ποιὸς μίλησε ἐδῶ μέσα γιὰ ψητὴ κότα; Μανούλα μου! Μ' ἔ-

πιασε λιγούρα! "Αν τόν πι-
άσω τόν Κύριο Ζίου Ζίτσου,
θά τοῦ φάω τήν κότα ὅπως-
δήποτε! Ποῦ μπορεῖ νά τόν
βρῇ κανεῖς;

— "Αν ξέραμε ποῦ βρίσκε-
ται, δέν θά ζητούσαμε τήν
βοήθειά σας, Σπίθα! λέει ὁ
Κεραυνός γελώντας. Τί λές,
Παιδί - Φάντασμα; Δέχεσαι
νά μᾶς βοηθήσης; Σέ παρα-
καλεῖ προσωπικά ὁ ἴδιος ὁ
Πρόεδρος τῆς Ἀμερικῆς.

— Δέχομαι, ἀπαντᾷ τὸ
Παιδί - Φάντασμα, ἀλλά μὲ
δύο ὅρους. Πρῶτον ὅλες οἱ
ἀναφορές τῶν πρακτόρων
σας καὶ τῶν ἀστυνομικῶν
ποῦ ἀσχολοῦνται μὲ τὴν ὑπό-
θεσι αὐτὴ θά διαβιβάζωνται
σέ μένα γιὰ νά τίς μελετῶ.

Δεύτερο, ν θά μὲ βοηθήσετε
νά τοῦ στήσουμε μιὰ παγί-
δα...

— Τί εἶδους παγίδα;

— Θά διατάξετε τοὺς πρά-
κτορες σας νά διαδώσουν ὅ-
τι τὸ Παιδί - Φάντασμα συν-
εργάζεται μὲ τὴν Ἀμερικα-
νικὴ Ἀντικατασκοπεῖα καὶ
ὅτι ἔχει σπὰ χέρια τοῦ ἑνα
κρυπτογραφημένο κατάλογο
τῶν Γερμανῶν κατασκόπων
τῆς Ἀμερικῆς, τὸν ὅποιον
καὶ προσπαθεῖ νά ἀποκρυ-
πτογραφήσῃ. Θά διαδόσουν
ἐπίσης καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ξε-
νοδοχείου ὅπου μένουμε.

— Μά..., κάνει ὁ Κεραυνός
χλωμιάζοντας, μὲ τὸν τρόπο
αὐτὸ ἡ ζωὴ σου καὶ ἡ ζωὴ
τῶν φίλων σου θά διατρέξῃ

Τὰ παιδιὰ βλέπουν σὲ λίγο τὸν κατάσκοπο νά βγαίνει.

Οι τρεις άντρες ρίχνονται πάνω στα δύο Έλληνόπουλα!
μεγάλο κίνδυνο!

Το Έλληνόπουλο χαμογελάει.

—Χωρίς κίνδυνο, λέει, δεν είναι δυνατόν να κατορθώση κανείς τίποτε στον αγώνα που διεξάγουμε έναντι των δυνάμεων της θίας και της καταστροφής. Αυτό είναι έσως το μυστικό μας στην επιτυχία. Παίζουμε κάθε στιγμή τη ζωή μας κορώνα - γράμματα, ξέροντας ότι θα πεθάνουμε μία μέρα, άργα ή γρήγορα, θυσιάζοντας τη ζωή μας για την ελευθερία την αγαπημένης μας πατρίδας και των άλλων εθνών! Θα αναλάβουμε την υπόθεσι αυτή, Κεραυνέ! Εύχρηστος μας καλή τύχη! Ύποψιάζο-

μαι ότι θα χρειασθούμε πολύ καλή τύχη στην υπόθεσι αυτή!

Ο άνθρωπος με την ούλη

ΓΙΑ μερικές ώρες ο Γιώργος περιμένει μέσα στο δωμάτιο του ξενοδοχείου ένα τηλεφώνημα από τον Κεραυνό. Το τηλεφώνημα, που θα τον πληροφορούσε ότι όλα είναι εν τάξει. Τέλος, το τηλεφώνημα κουδουνίζει. Η φωνή του Κεραυνού λέει.

— “Όλα έτοιμα, Παιδί - φάντασμα! Αυτή τη στιγμή, ολόκληρος ο υπόκοσμος της

Νέας Υόρκης ξέρει ότι έχεις στα χέρια σου ένα κρυπτογραφημένο καταλόγο των Γερμανών κατασκόπων που δρούν στην Άμερική. Πρέπει από στιγμή σε στιγμή ή από ώρα σε ώρα να περιμένεις την επίθεσι των άοράτων έχθρών μας, αν θέβαι πεσουν στην παγίδα και αρπάξουν το δόλωμα. Νομίζω ότι πρέπει να στείλω μερικούς ικανούς πράκτορές μου να σε φρουρούν, χωρίς να φαίνονται βέβαια!

— Να μην κάνεις τίποτε τέτοιο! λέει ο Γιώργος. Θά μου χαλάσης όλα τα σχέδια! Θά καταλάβουν οι αντίπαλοί μας ότι τους έχουμε στήσει παγίδα και δέν θά κάνουμε τίποτε! Αφήστε με να δράσω όπως ξέρω εγώ!

— Έντάξει, Παιδί - Φάντασμα!

Ο Γιώργος κλείνει το άκουστικό και γυρίζει στους φίλους του:

— Ακούστε με προσοχή, παιδιά... Από αυτή τη στιγμή, θά χωριστούμε. Εγώ θά μείνω εδώ για να χρησιμεύσω ως δόλωμα. Έσείς θά εγκατασταήτε σ' ένα άλλο ξενοδοχείο, που είνανι απέναντι από αυτό και θά αρχίσετε να με παρακολουθήτε, χωρίς να φαίνεσθε. Η Κατερίνα θά μένη στο παράθυρο του δωματίου που θά νοικιάσετε και που πρέπει να βλέπη προς την πρόσοψι του ξενοδοχείου μου. Από εκεί θά έχη τα μάτια της καρφω-

μένα στην είσοδο του ξενοδοχείου μου και θά παρακολουθή τις κινήσεις εκείνων που μπαίνουν και που βγαίνουν. Ο Σπίθας θά εγκατασταθή μέσα σ' ένα αυτοκίνητο, που θά νοικιάσετε από ένα γκαράζ και που θά σταθμεύη απέναντι στην πόρτα του ξενοδοχείου. Θά είναι έτοιμος να ξεκινήση κάθε στιγμή, αν παραστή ανάγκη. Όσο για το Διαβολάκο, θά βρή ένα κασελάκι λούστρου και θά καθήση στο πεζοδρόμιο, κοντά στην πόρτα. Θά έχετε όλοι σας τα μάτια άνοιχτά και θά προσέχετε ιδιαίτερα μήπως δητε έναν άντρα με μια κόκκινη ούλη κοντά στο αυτί, πάνω στο μάγουλο. Αν δητε και μιιά ύποπτη κίνησι, θά μου τηλεφωνήση άμέσως ή Κατερίνα από το δωμάτιό της για να με ειδοποίηση. Σύμφωνοι;

— Σύμφωνοι, λένε η Κατερίνα και ο Διαβολάκος μαζί.

— Σύμφωνοι! λέει ο Σπίθας. Μπορώ όμως να πάρω και μερικά... τρόφιμα μαζί μου για να μη πεθάνω από την πείνα μέσα στο αυτοκίνητο, την ώρα που θά περιμένω;

Έχουν περάσει δυό ώρες. Τα παιδιά έχουν πάρει τις θέσεις που έχει όρισει ο Γιώργος και περιμένουν. Περιμένουν με ύπομονή. Ο Διαβολάκος γυαλίζει κάθε τό-

σο τὰ παπούτσια κανενὸς διαβάτη, ἀλλὰ τὰ ματάκια του δὲν παύουν νὰ ἐξετάζουν μὲ προσοχὴ ὅλους ἐκείνους ποὺ μπαίνουν ἢ βγαίνουν ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Γιώργου. Ὁ Σπίθας μασουλᾷ ἀφθονο ψωμί καὶ τυρί, μαζὶ μὲ μιὰ μεγάλη κονσέρβα κρέατος, ἀφήνοντας σιγανὰ βογγητὰ ἱκανοποιήσεως. Ταυτόχρονα ὁμως, δὲν ξεχνᾷ τὸ καθήκον του. Τὸ βλέμμα του εἶναι ἀδιάκοπα στραμμένο πρὸς τὴν πόρτα τοῦ ξενοδοχείου, ὅπως καὶ τὸ βλέμμα τῆς Κατερίνας ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ δωματίου της ψηλά.

Ξαφνικά, ὁ Σπίθας ἀνασκιρτάει καὶ ἡ μεγάλη μπουκιά ποὺ κατὰπνευ ἐκείνη τῇ στιγμῇ στέκεται στὸ λαϊμό του. Τὸ χέρι τοῦ Διαβολάκου, ποὺ γυάλιζε ἐκείνη τῇ στιγμῇ τὰ παπούτσια ἐνὸς διαβάτη, μένει μετέωρο στὸν ἀέρα καὶ τὰ μάτια του γουρλώνουν. Ἡ Κατερίνα χλωμιάζει.

Τὰ τρία παιδιὰ βλέπουν ἕνα ψηλὸ ἄντρα νὰ πλησιάζῃ στὴν εἴσοδο τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Γιώργου. Μολονότι εἶναι νύχτα, τὰ δυνατὰ φῶτα τῆς εἰσόδου τοῦ ξενοδοχείου φωτίζουν ἀπλετα τὸ πρόσωπό του. Καὶ τὰ Ἑλληνόπουλα διακρίνουν καθαρά στὸ ἀριστερὸ μάγουλό του, κοντὰ στὸ αὐτί, μιὰ κόκκινη οὐλὴ, μιὰ οὐλὴ ποὺ μὲ λίγη φαντασία θὰ μπορούσε νὰ

πῇ κανεὶς ὅτι ἔχει σχῆμα.. κόπας!

—Μανοῦλα μου! κάνει ὁ Σπίθας καταπίνοντας τὴν μπουκιά του. Ἡ ψητὴ κότα. Πῶς μοῦ ἀνοιξε τὴν δρεξί! —Εἶναι ὁ μυστηριώδης Κύριος Ζίου Ζίτσου! σκέπτεται ὁ Διαβολάκος.

Καὶ σηκώνει τὴ θούρτα τῶν παπουτσιῶν γιὰ νὰ κἀνὴ νεῦμα στὴν Κατερίνα. Μὰ ἡ Ἑλληνοπούλα τρέχει κί-λας στὸ τηλέφωνο. Συνθέτει τὸν ἀριθμὸ τοῦ Γιώργου καὶ λέει μὲ ταραχὴ:

—Γιώργο!

—Ναί;

—Αὐτὴ τῇ στιγμῇ μπαίνει στὸ ξενοδοχεῖο σου ἕνας ἄντρας ποὺ ἔχει στὸ μάγουλό του μιὰ κόκκινη οὐλὴ κοντὰ στὸ ἀριστερὸ αὐτί! Εἶναι σίγουρα ὁ Κύριος Ζίου Ζίτσου. Φυλάξου, Γιώργο! Τί πρέπει νὰ κάνουμε ἡμεῖς;

—Ἐστὸ μείνῃ στὴ θέσι σου. Ὁ Σπίθας καὶ ὁ Διαβολάκος νὰ εἶναι ἔτοιμοι νὰ τὸν πάρουν ἀπὸ πίσω σὲ περίπτωση ποὺ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ξαναβῇ ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο. Ἐντάξει;

—Ἐντάξει, Γιώργο! Πρόσεχε! Ἀνησυχῶ!

—Μείνῃ ἡσυχῇ!

Τὸ Παιδί - Φάντασμα κλείνει τὸ τηλέφωνο, τραβάει τὸ πιστόλι του καὶ πηγαίνει κοντὰ στὴν πόρτα. Στέκεται δίπλα της, μὲ τὴν πλάτη ἀκουμπισμένη στὸν τοίχο καὶ περιμένει...

Τρομακτική μονομαχία

ΠΕΡΝΟΥΝ μερικά λεπτά χωρίς να συμβή τίποτε. Ο Γιώργος μένει ακίνητος, με το αὐτί του στημένο και με όλες τις αισθήσεις του σὲ ἐπιφυλακή. Είναι ἥραμος. Δὲν τὸν κάνει νὰ ταράζεται τὸ γεγονός ὅτι πρόκειται σὲ λίγο νὰ ἀντιμετωπίσῃ ἕνα τόσο τρομερὸ καὶ ἐπικίνδυνο ἄνθρωπο.

Ξαφνικά, ἕνας σιγανὸς ἤχος φθάνει στὸ αὐτί του. Κάποιος πασπατεύει ἀπὸ ἔξω τὴν κλειδαριὰ τοῦ δωματίου του. Κάποιος προσπα-

θεῖ νὰ ἀνοίξῃ καὶ νὰ μῆνῃ μέσα φροντίζοντας νὰ μὴν γίνῃ ἀντιληπτός.

Ἡ κλειδαριὰ τρίζει σχεδὸν ἀνεπαίσθητα καὶ ἡ πόρτα ἀρχίζει νὰ υποχωρῇ. Ὁ Γιώργος ἐξακολουθεῖ νὰ μένῃ ακίνητος, κρατώντας ἀκίνητη καὶ τὴν ἀνάσα του. Ἕνας ἄντρας μπαίνει στὸ δωμάτιο. Είναι ψηλὸς καὶ ρωμαλέος καὶ κρατᾷ στὸ δεξιὸ χέρι του ἕνα πιστόλι. Μὲ τὸ ἕνα τοῦ πόδι σπρώχνει τὴν πόρτα καὶ τὴν κλείνει πίσω του.

Τότε, ἡ κάννη τοῦ πιστολίου τοῦ Παιδιοῦ - Φάντασμα ἀκούμπάει ἀπὸτομα στὴν πλάτη τοῦ ἀγνώστου καὶ τὸ Ἑλληνοπούλο λέει μὲ φωνή

Ὁ Κύριος Ζίου - Ζίτσου σκοντάφτει στὸ πόδι καὶ πέφτει!

Ὁ Ζίου - Ζίτσου εἶναι καθισμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα...

ἤρεμη ἀλλὰ σταθερή:

— Ἄν ἦμουν στὴ θέσι σου, θὰ ἄφηνα τὸ ὄπλο μου νὰ πέση καὶ δὲν θὰ ἔκανα τὴν παρὰμικρὴ ἀπότομη κίνησι! Θὰ ἔμενα ἡσυχὸς σὰν ἀρνάκι!

Οἱ μυῶνες ὁλόκληρου τοῦ σώματος τοῦ ἀγνώστου συσπώνται καὶ γιὰ μιὰ στιγμή ὁ Γιώργος πιστεύει ὅτι ὁ ἀντίπαλός του σκοπεύει νὰ ἐπιτεθῇ. Ἐπειτα ὅμως, τὸ πιστόλι του ξεφεύγει ἀπὸ τὰ δάχτυλά του καὶ πέφτει μὲ ἕνα ἑλαφρὸ ἦχο πάνω στὸ χαλί. Μένει ἀκίνητος.

Τὸ Παιδί - Φάντασμα συνεχίζει:

— Κάνε μερικά βήματα μπροστὰ καὶ πῆγαινε νὰ κα-

θήσης σ' ἐκεῖνη ἐκεῖ τὴν πολυθρόνα! Πρόσεξε ὅμως! Οἱ κινήσεις σου νὰ εἶναι ἀπαλές, πολὺ ἀπαλές, γιατί εἶμαι λιγάκι νευρικός καὶ μπορεῖ τὸ δάχτυλό μου νὰ πιέσῃ τὴ σκασινδάλι, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω καλὰ - καλὰ!

Ὁ ἄλλος ὑπακούει καὶ κάθεται στὴν πολυθρόνα ποῦ τοῦ ἔδειξε ὁ Γιώργος. Τώρα τὸ Ἑλληνόπουλο βλέπει τὸ πρόσωπό του καὶ ἕνα κύμα χαρᾶς φουσκώνει τὸ στήθος του. Διακρίνει καθαρά, στὸ ἀριστερὸ μάγουλο τοῦ ἀντιπάλου του, κοντὰ στὸ αὐτί, μιὰ μικρὴ οὐλή. Εἶναι κοκκινωπὴ καὶ ἔχει σχῆμα ποῦ θὰ μπορούσε νὰ παραιομοιάσῃ

κανείς με το σχήμα ενός πουλιού.

"Έχει λοιπόν μπροστά του τόν μυστηριώδη Κύριο Ζίου Ζίτσου! Τόν ασύλληπτο κατάσκοπο του έχθρου, που τόσες καταστροφές έχει προκαλέσει στους 'Αμερικανούς και τους συμμάχους γενικά.

— Είσαι πολύ πονηρός, Παιδί - Φάντασμα! λέει ο Κύριος Ζίου - Ζίτσου. Περισσότερο πονηρός απ'όσο φανταζόμουν! Έπεσα στην παγίδα σου σαν θάλακας! Τί σκοπεύεις να κάνης;

Με μιὰ κλωτσιά, ο Γιώργος στέλνει το πεισμένο πιστόλι του άλλου κάτω από ένα έπιπλο. "Επειτα λέει:

—Μά... να σε παραδώσω στις αμερικανικές αρχές, αγαπητέ μου! Έχεις, νομίζω μερικούς λογαριασμούς να ξεκαθαρίσης μαζί τους, δέν είναι έτσι;

—Είσαι ο πιο δυνατός αúτη τη στιγμή, Παιδί - Φάντασμα, λέει ο μυστηριώδης κατάσκοπος. "Η μάλλον ήσουν πριν από μιὰ στιγμή! Γιατί τώρα ένα άλλο πιστόλι σημαδεύει από πίσω το κεφάλι σου! Σε συμβουλεύω να αφήσης το πιστόλι σου να πέση άν άγαπάς την ζωή σου!

Ο Γιώργος χλωμιάζει. Πώς είναι δυνατόν να άνοιξαν την πόρτα πίσω του, χωρίς αυτός ν' άκούση τίποτε;

Γυρίζει το κεφάλι του να κυττάξη και την ίδια στιγμή καταλαβαίνει ότι πρόκειται

για ένα τέχνασμα του Κυρίου Ζίου Ζίτσου, ένα παλιό τέχνασμα που και ο ίδιος έχει αρκετές φορές χρησιμοποήσει στο παρελθόν. Άποσπας την προσοχή του αντίπαλου σου λέγοντάς του ότι τάχα κάποιος τόν άπειλει από πίσω και έπιτίθεσαι.

Γυρίζει πάλι προς τά έμπρός. Μά είναι πιά πολύ άργά. Με καταπληκτική ταχύτητα και λυγεράδα, το κορμί του Κυρίου Ζίου Ζίτσου έχει κιόλας άποσπασθή από την παλυθρόνα και έχει τιναχθή σαν ζωντανή βολίδα έναντίον του. Πριν ο Γιώργος βρής τόν καιρό να πείση τη σκανδάλη, ο κατάσκοπος έχει άρπάξει το ώπλισμένο χέρι του, έχει έφαρμόσει ένα συντριπτικό κόλπο της λαπωνικής πάλης και το πιστόλι πέφτει χάμω.

Ο Ζίου Ζίτσου άκουμπάει το χέρι του μικρού αντίπαλου του στον ώμο του, σκύβει άπότομα, τραβάει με όλη του τή δύναμη και δίνει ένα έλαφρό σπρώξιμο με τόν ώμο του. Το σώμα του Έλληνόπουλου χάνει την έπαφή του με το έδαφος, ταξιθεύει στόν αέρα και πηγαίνει και πέφτει με υπόκωφο θρόνι πάνω στόν αντίκρυνο τοίχο.

Το Παιδί-Φάντασμα, με τίς αίσθήσεις μισοχαμένες, σωριάζεται χάμω και μένει άκίνητο. Βλέπει τόν αντίπαλό του, αλλά δέν είναι σε θέσι να έντιδράση να κυήση

ακόμη και το μικρό του δάκτυλο!

Μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο στο πρόσωπο, ο Κύριος Ζίου Ζίτσου σκύβει παίρνει από χάμω το πιστόλι και το στρέφει προς το παιδί. Μά δεν πιέζει τη σκανδάλη.

—Δεν σε σκοτώνω, Παιδί - Φάντασμα, λέει, γιατί σε νουθετώ ζωντανό! Θέλω να δώσω ένα καλό μάθημα στους αντιπάλους μου, που νόμισαν ότι άρκούσε να θάλουν ως αντίπαλό μου ένα παιδί για να με νικήσουν! Σήκω!

«Άσπρος Κύκνος»

Ο ΓΙΩΡΓΟΣ καταλαβαίνει ότι η σωτηρία του εξαρτάται από την πονηριά του. Έχει ανακτήσει τις δυνάμεις του, μά εξασκοιουθεϊ να υποκρίνεται τον αντίκαιο να κινηθή. Βογγάει, δοκιμάζει τάχα να σηκωθεί μία ξαναπέφτει στο πάτωμα, όπου μένει ακίνητος.

Ο Κύριος Ζίου Ζίτσου αφήνει ένα γρύλλισμα θυμού και πηγαίνει κοντά στο παι-

δί. Έχοντας πάντα το πιστόλι του προτεταμένο, απλώνει το ελεύθερο χέρι του για να πιάσει το Έλληνόπουλο και να το ανορθώσει.

Ξαφνικά, ένα δυνατό προσδόκητο χτύπημα κάνει τα μουδιασμένα δάχτυλά του να ανοίξουν και να παρατήσουν το όπλο. Μιά λαβή και με τη σειρά του, το σώμα του χάνει την επαφή του με το πάτωμα, σηκώνεται στον αέρα και πηγαίνει και πέφτει πάνω στην πόρτα του δωματίου, που υποχωρεί. Η πόρτα ανοίγει και το κορμί του Κυρίου Ζίου - Ζίτσου κυλάει στο διάδρομο.

Ο Γιώργος άρπάζει από χάμω το πιστόλι και τρέχει έξω. Μά ο άλλος έχει κιόλας ανορθωθεί και κατεβαίνει τη σκάλα, πηδώντας τα σκαλοπάτια τέσσερα - τέσσερα.

Το Παιδί - Φάντασμα δεν τον κυνηγάει. Τα άλλα παιδιά περιμένουν έξω για να πάρουν από πίσω τον Κύριο Ζίου - Ζίτσου. Άλλωστε, κι αν τον κυνηγούσε, δεν θα μπορούσε να τον φτάσει...

Έξω, ο Σπίθας έχει θάλει μπρος τη μηχανή του αυτοκινήτου του και μένει ακίνητος με τα μάτια στραμμένα προς την πόρτα του ξενοδοχείου.

—Δεν πρόκειται να ξαναβγώ, λέει στο Διαβολάκο, που είναι τώρα καθισμένος δίπλα του. Νά ξέρης ότι αύ-

τή τη στιγμή τὸν ἔχει ἀρπάξει ὁ Γιδῶργος καὶ... Μανούλα μου! Κύτταξε ἐκεῖ!

Ὁ Κύριος Ζίου - Ζίτσου βγαίνει ἀπὸ τὴ στιγμή ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο. Τὰ τσαλακωμένα ροῦχα του καὶ τὸ κατὰκόκκινο πρόσωπό του δείχνουν ὅτι μὲ κάποιον πάλεψε ἐκεῖ μέσα. Ἀπὸ τὸ μυαλὸ τῶν παιδιῶν περνάει ἡ ἱδια σκέψη. Μήπως ὁ κατὰσκοπος ἀκότωσε τὸ Παιδί - Φάντασμα; Ὅχι, δὲν μπορεῖ νὰ ἔχη συμβῇ κάτι τέτοιο, γιατί τὰ χαρακτηριστικά του εἶναι παραμορφωμένα ἀπὸ μιὰ ἔκφρασι θυμοῦ καὶ λύσσας. Ἄν εἶχε σκοτώσει τὸ Παιδί - Φάντασμα ὁ κατὰσκοπος θὰ ἦταν ἱκανοποιημένος.

Δέκα μέτρα πρὸ πέρα, ἓνα μαῦρο αὐτοκίνητο τὸν περιμένει. Στὸ βολάν εἶναι καθησμένη μιὰ νεαρὴ γυναίκα μὲ ὠραιότατα χαρακτηριστικά. Μόλις ὁ Κύριος Ζίου - Ζίτσου μπαίνει, τὸ μαῦρο αὐτοκίνητο ξεκινάει.

Ὁ Σπίθας ξεκινάει μὲ τὴ σειρά του καὶ ἀρχίζει νὰ παρασκοιλουθῇ μὲ τέχνη τὸ ἄλλο αὐτοκίνητο, μουρμουρίζοντας δυσσαρεστημένος :

— Νὰ δῆς, Διαβολάκο, πού ὁ περίπατος αὐτὸς θὰ μοῦ ἀνοίξῃ τὴν ὄρεξι! Νὰ πάρῃ ἡ εὐχή! Μοῦ σώθηκαν οἱ μεζέδες καὶ θὰ πεθάνω μέσα στὸ αὐτοκίνητο αὐτὸ ἀπὸ τὴν πείνα! Ἀχ, καταραμένο Ζίου Ζίτσου! Τί μοῦ κάνεις! Μὲ πήρες στὸ λαϊμό

σου!

Τὰ δυὸ αὐτοκίνητα διασχίζουν τὴν πόλιν καὶ φτάνουν σὲ μιὰ ἀριστοκρατικὴ συνοικία. Ἐκεῖ τὸ μαῦρο αὐτοκίνητο σταματᾷ μπροστὰ σ' ἓνα πολυτελὲς ξενοδοχεῖο. Ἕνας θυρωρὸς παίρνει τὸ αὐτοκίνητο γιὰ νὰ τὸ θάλῃ στὸ γκαράζ ἐνῶ ὁ Ζίου Ζίτσου καὶ ἡ ὠραία γυναίκα ποὺ εἶναι μαζί του μπαίνουν στὸ ξενοδοχεῖο.

Ὁ Σπίθας σταματοῦναι μερικὲς δεκάδες μέτρα πρὸ πέρα.

— Τί θὰ κάνουμε; ρωτᾷ τὸ Διαβολάκο. Θὰ μείνουμε ἐδῶ νὰ περιμένουμε νὰ ξαναβγοῦν ἢ πρέπει νὰ εἰδοποιήσουμε τὸ Γιδῶργο καὶ τὴ Καπερίνα;

— Ἐσὺ θὰ περιμένῃς ἐδῶ, ἀπαντᾷ τὸ παιδάκι, ἐνῶ ἐγὼ θὰ πάω νὰ βρῶ ἓνα τηλέφωνο γιὰ νὰ εἰδοποιήσω τὸ Γιδῶργο. Ἐντάξει;

— Ἐντάξει, ἀπαντᾷ τὸ ἀδιάκοπα πεινασμένο καὶ καθυστερημένο στὸ μυαλὸ παιδί. Θυμήσου μόνον νὰ μοῦ πάρῃς ἀπὸ κανένα περίπτερο μιὰ μεγάλῃ σοκολάτα, ἂν θέλῃς νὰ μὴ χάσῃς τὸν ἀγαπημένο σου φίλο Σπίθα. — Κοιτᾷ Σπίθα! Λέει ὁ Διαβολάκος βγαίνοντας ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο γελῶντας.

Ἀπομακρύνεται γοργὰ καὶ λίγο πρὸ πέρα βρῖσκει ἓνα περίπτερο μὲ τηλέφωνο. Συνθέτει τὸν ἀριθμὸ τοῦ δωματίου ὅπου βρῖσκεται τὸ Παιδί - Φάντασμα καὶ λέει:

— Γιώργο! Παρακολούθησα με τὸ Σπίθα τὸν φίλο μας!

—“Εὖ! κάνει ἡ φωνὴ τοῦ Γιώργου μὲ ἀγωνία. Λοιπόν;

— Τὸν συνοδεύει μιὰ ὠραία γυναίκα καὶ μπηκάν σ’ ἓνα ξενοδοχεῖο τῆς ‘Οδοῦ 34, ποῦ λέγεται «Ἄσπρος Κύκνος». Βρίσκεται μέσα τώρα. Τί νὰ κάνουμε;

— Περιμένετε με! λέει ὁ Γιώργος. Ἐφτάσα!

Ὁ Διαβολάκος κλείνει τὸ τηλέφωνο, ἀγοράζει γιὰ τὸ Σπίθα μιὰ μεγάλη σοκολάτα, τὴ θάζει στὴν τσέπη του καὶ γυρίζει κοντὰ στὸ φίλο του.

— Ἐντάξει, λέει, ὁ Γιώργος εἶπε νὰ τὸν περιμένουμε...

— Δῶσε μου τὴ σοκολάτα, λέει ὁ Σπίθας μὲ φωνὴ θραχὴ ἀπὸ τὴ λιγούρα.

— Ἀχ!, κάνει ὁ Διαβολάκος. Ξέχασα νὰ τὴν πάρω!

— Μανούλα μου! μουγγρίζει ὁ Σπίθας τρέμοντας ὁλόκληρος. Δὲν εἶσαι φίλος! Θέλεις νὰ πεθάνω!

Καὶ... θάζει τὰ κλάματα.

— Σπίθα! λέει ὁ Διαβολάκος μὲ τὴν καρδιά σφιγμένη ἀπὸ λύπη γιὰ τὸν δυστυχισμένο φίλο του ποῦ βασανίζεται τόσο πολὺ ἀπὸ τὸ ἀχόρταγο στομάχι του. Σοῦ εἶπα ψέματα! Νὰ ἡ σοκολάτα!

Ὁ Σπίθας σηκώνει τὸ κεφάλι του, βλέπει τὴ σοκολάτα καὶ γουρλώνει τὰ δακρυσμένα μάτια του. Τὴν ἀρπά-

ζει καί, χωρὶς καλὰ - καλὰ νὰ βγάλῃ τὸ περίβλημά της ἀρχίζει νὰ τὴν καταδροχθίζῃ μὲ γρυλλίσματα πεινασμένου ζώου.

Ξαφνικὰ ὁ Διαβολάκος τὸν σκουντάει καὶ τοῦ δείχνει πρὸς τὸ ξενοδοχεῖο.

— Τὰ περιστερὰκια μας ξαναφάνηκαν! λέει.

Ὁ Σπίθας ἀνασκίρτάει.

— Τί! κάνει μπουκωμένος.

Περισπεράκια! Ψητά;

— Ἄφησε τίς σαχλαμάρες, Σπίθα! Εἶναι ὁ κατὰσκοπος καὶ ἡ γυναίκα ποῦ τὸν συνοδεύει! Βγαίνουν ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο τους, ἀφοῦ ἄλλαξαν ρούχα...

Πραγματικὰ, ὁ Κύριος Ζί-
κυ Ζίτσου καὶ ἡ γυναίκα
βγαίνουν ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο
καὶ ἀπομακρύνονται ἀργὰ
μὲ τὰ πόδια. Φαίνονται σὰν
ἓνα ζευγάρι, ἐγγονιαστο καὶ
εἰρηνικό, ποῦ βγῆκε νὰ κά-
νῃ τὸν περίπατό του στὴ Νέα
Ὑόρκη. Κανένας δὲ θὰ μπο-
ροῦσε ποτὲ νὰ φαντασθῇ ὅτι
τὰ δυὸ αὐτὰ ἄτομα εἶναι
δυὸ ἀπὸ τοὺς πιὸ ἐπικίνδυ-
νους Γερμανοὺς κατασκό-
πους τῆς Ἀμερικῆς!

— Τί θὰ κάνουμε; ρωτάει ὁ Σπίθας. Θὰ περιμένουμε τὸ Γιώργο ἢ θὰ τοὺς πάρουμε ἀπὸ πίσω;

— Θὰ τοὺς πάρουμε ἀπὸ πίσω, λέει ὁ Διαβολάκος! Μπορεῖ νὰ ἔφυγαν γιὰ πάν-
τα ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο αὐτὸ
καὶ νὰ τοὺς χάσουμε. Ἐμ-
πρός, Σπίθα! Ἀκολούθησέ
τους σιγὰ - σιγὰ...

Μιά παγίδα

ΒΑΔΙΖΟΝΤΑΣ άργά οι δυο κατάρσκοποι προχωρούν προς την περιοχή της Νέας Υόρκης, όπου υπάρχουν τα περισσότερα νυχτερινά κέντρα της πόλεως. Έκεί σταματούν μπροστά σ' ένα μπάρ, πού έχει την έπιγραφή «Αμερικά» και μπαίνουν μέσα.

Ο Σπίθας και ο Διαβολάκος αφήνουν το αυτοκίνητό τους στην επόμενη γωνία του δρόμου και γυρίζουν με άργα βήματα πίσω. Σταματούν άπέναντι στο μπάρ και κυττάζουν διστακτικοί την είσοδό του.

Δέν ξέρουν πάλι τί νά κάνουν. Νά μπουν ή νά περιμένουν;

—Προτείνω νά μπουíme μέσα, λέει ο Σπίθας. Δέν είναι άμαρτία νά μένουμε έξω όταν μέσα υπάρχουν τόσες.. λιχουδιές;

—Πρέπει νά είδοποιήσουμε πρώτα τόν Γιώργο, λέει ο Διαβολάκος. Έκεί άπέναντι είναι ένα περιύπερο με τηλέ-

φωνο. Περιμένε μιá στιγμή..

Άπομακρύνεται χωρίς νά περιμένη την άπάντησι τού Σπίθα. Όταν γυρίζη σέ λίγο, τó πρόσωπό του είναι κατσοφισμένο.

—Δέν τόν έρῆκα, λέει. Ούτε τόν Γιώργο, ούτε την Κατερίνα! Φαίνεται ότι ταξιδεύουν αυτή τή στιγμή για τó ξενοδοχείο «Άσπρος Κύκνος». Θά πάμε μέσα στο μπάρ και θά... Κύτταξε! Ο Κύριος Ζίου - Ζίτσου θγαίνει πάλι. Άγκάθια έχει και δέν μπορεί νά μείνη σ' ένα μέρος;

Πραγματικά, ό κατάρσκοπος θγαίνει από τó μπάρ αυτή τή στιγμή. Είναι όμως τώρα μόνος. Άπομακρύνεται και μπαίνει σ' ένα έρημο και σκοτεινό δρόμο.

Τά παιδιά τόν άκολουθούν φροντίζοντας νά μένουν στά πió σκοτεινά μέρη τού δρόμου για νά μη γίνουν αντιληπτά. Ξαφνικά, ό Κύριος Ζίου Ζίτσου σταματάει και γυρίζει προς τó μέρος τους. Ταυτόχρονα, βαρειά βήματα άντηχούν πίσω τους. Δυό άλλοι άντρες έρχονται προς τó μέρος τους με άπειλητικό ύφος!

—Τήν πάθαμε σαν άγράμματοι! λέει ό Διαβολάκος. Ο Ζίου Ζίτσου κατάλαβε ότι τόν παοακολουθούσαμε και μάς έστησε παγίδα! Σπίθα, έτομάσου νά πουλήσουμε άκριβά τó τομάρι μας!

—Μανούλα μου! δογγάει τó άχόρταγο παιδί. Και εί-

ναι τὸ στομάχι μου ἄδειο!

Ἡ ἐπιθεσι ποὺ ἐπακολουθεῖ γίνεται τόσο γοργά, ὥστε δύσκολα μπορεί νὰ τὴν περιγράψῃ κανεὶς. Ὁ Κύριος Ζίου Ζίτσου ἀπὸ τὴν μιὰ μεριά καὶ οἱ δύο ἄλλοι ἀπὸ τὴν ἀντίθετη ὁρμοῦν πάνω στὰ δύο παιδιὰ. Γιά μερικὲς στιγμὲς οἱ πέντε ἄνθρωποι μεταβάλλονται σ' ἓνα σωρὸ ἀπὸ κορμιὰ καὶ μέλη. Ἐπειτα, ξεχωρίζουν. Ὁ Σπίθας βρῖσκεται πισιμένος ἀπὸ τοὺς δυὸ κακοποιοὺς ἀπὸ τὰ μπράτσα, ἐνῶ ὁ τρίτος, ὁ Ζίου - Ζίτσου, ποὺ ἔχει τιναχτῇ πρὸς πέρα, σηκώνεται καὶ ὁρμαίει ἐναντίον τοῦ Διαβολάκου. Τὸ παιδάκι: ἀντιδρᾷ μὲ ἡρεμία. Καθὼς ὁ κατὰσκοπος φτάνει κοντά του, ὁ Διαβολάκος κάνει ἓνα βήμα πρὸς τὰ πλάγια καὶ ἀπλώνει ἀπότομα τὸ ἓνα του πόδι. Ὁ Ζίου Ζίτσου σκοντάφτει καὶ πέφτει, ἐνῶ ὁ Διαβολάκος βρῖσκει καιρὸ νὰ τὸ βάλει στὰ πόδια. Ὁ Ζίου Ζίτσου σηκώνεται καὶ βοηθάει τοὺς συντρόφους του νὰ θάλουν τὸ Σπίθα στὸ αὐτοκίνητο. Ὁ Ζίου - Ζίτσου μέσα στὸ αὐτοκίνητο τρίβει τὰ χέρια του ἀπὸ ἱκανοποίησι. Δὲν μπόρεσε νὰ σκοτώσῃ τὸ Παιδί - Φάντασμα, ἔχει ὁμως στὰ χέρια του τώρα τὸ Σπίθα καὶ εἶναι βέβαιος ὅτι μὲ δόλωμα τὸ ἀχόρταγο παιδί θὰ μπορέσῃ νὰ παγιδεύσῃ τὸ Παιδί - Φάντασμα ἀργὰ ἢ γρήγορα. Πάντως εἶναι

βέβαιος ὅτι θὰ κἀνῃ τὸ Σπίθα νὰ μιλήσῃ καὶ νὰ ἀποκαλύψῃ σοβαρὰ μυστικά.

Δὲν θὰ ἦταν ὁμως τόσο ἱκανοποιημένος ἂν μπορούσε νὰ κυττάξῃ στὸ πίσω μέρος τοῦ αὐτοκινήτου. Θὰ ἔβλεπε ἐκεῖ κουρνιασμένο πάνω στὴ σκάρα, τό... Διαβολάκο!

Τὸ πονηρὸ παιδάκι, ἀφοῦ ἀπομακρύνθηκε τρέχοντας, εἶχε σκαρφαλώσει στὴ σκάρα τοῦ αὐτοκινήτου.

Τώρα ταξιδεύει κι' αὐτὸς μαζί τους πρὸς τὸ μέρος ὅπου κατευθύνονται αὐτοί. Ἡ ψυχὴ του εἶναι γεμάτη ἀγωνία. Ποῦ πηγαίνουν τὸ Σπίθα οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ καὶ τί σκοπεύουν νὰ τὸν κάνουν;

Τὸ αὐτοκίνητο διασχίζει ὁλόκληρη τὴν πόλιν τῆς Νέας Υόρκης, βγαίνει ἔξω καὶ κατευθύνεται πρὸς ἓνα ἀγρὸ κτημα ποὺ ἐκτείνεται στὰ βορειοδυτικὰ τῆς πόλεως. Ἐκεῖ, ἡ αὐλόπορτα τοῦ ἀγροκτηματος ἀνοίγει, τὸ αὐτοκίνητο μπαίνει καὶ ἡ πόρτα ξανακλείνει. Ὁ φρουρὸς ποὺ ἄνοιξε καὶ ἐκλείσσε τὴν πόρτα δὲν μπόρεσε νὰ διακρίνῃ μέσα στὸ σκοτάδι τὸ παιδί ποὺ εἶναι σκαρφαλωμένο στὴ σκάρα τοῦ αὐτοκινήτου.

Τὸ αὐτοκίνητο συνεχίζει τὸ δρόμο του μέσα σὲ μιὰ χαλκικὸστρωτὴ διεντροστοιχία καὶ σταματάει μπροστὰ σ' ἓνα μεγάλο κτίριον. Ὁ Διαβολάκος πηδάει ἐλαφρὰ ἀπὸ τὴ σκάρα καὶ κρύβεται πίσω ἀπὸ τὸν κορμὸ ἐνὸς δέντρου.

— Η Φλόρα προτείνει τότε άνοιχτὰ τὸ πιστόλι της!

Ὁ Διαβολάκος ἐπεμβαίνει

ΤΗΝ ΙΔΙΑ ὥρα, ὁ Γιώργος καὶ ἡ Κατερίνα ἔχουν φτάσει στὸ ξενοδοχεῖον «Ἄσπρος Κύκνος» καὶ δοκιμάζουν μιὰν δυσάρεστη ἐκπληξί μὴ θρίσκοντας ἐκεῖ τοὺς φίλους τους.

— Χμ! κάνει ὁ Γιώργος σκεπτικὸς. Φαίνεται ὅτι οἱ δύο κατὰσκοποὶ ξαναβγήκαν καὶ ὁ Σπίθας μὲ τὸ Διαβολάκο τοὺς πήραν ἀπὸ πίσω. Νομίζω ὅτι τὸ καλὺτερο ποὺ ἔχουμε νὰ κάνουμε εἶναι νὰ κρυφτοῦμε κάπου ἐδῶ κοντὰ καὶ νὰ περιμένουμε ὥσπου νὰ γυρίσουν.

Πραγματικὰ, κάθονται σ' ἓνα ἀντικρινὸ ζαχαροπλαστεῖο, σ' ἓνα τραπεζάκι κοντὰ στὸ παράθυρο καὶ ἀπὸ ἐκεῖ παρακολουθοῦν κάθε κίνησι στὴν εἴσοδο τοῦ ξενοδοχείου. Περνοῦν ὅμως οἱ ὄρες χωρὶς οὔτε ὁ Σπίθας, οὔτε ὁ Διαβολάκος νὰ φαίνονται.

Στὸ μεταξύ, ὁ Σπίθας δοκιμάζει τὰ μεγαλύτερα βασανιστήρια τῆς ζωῆς του. Οἱ κακοποιοί, ξέροντας ἀσφαλῶς τὴν μανία του γιὰ τὸ φαγητό, προσπαθοῦν νὰ τὸν κάνουν νὰ μιλήσῃ καὶ νὰ κάνει ἀποκαλύψεις μὲ τὸν πιὸ σατανικὸ τρόπο. Ἐχουν τοποθετήσῃ πάνω στὸ τραπέζι μιὰ πιατέλλα, ὅπου εἶναι τοποθετημένο ἓνα ψητὸ κοτόπουλο. Κάθε τόσο κόβουν ἓνα καλὸ μεξέ, τὸν

πλησιάζουν στὸ στόμα τοῦ Σπίθας, ποὺ εἶναι δεμένος σὲ μιὰ καρέκλα, καὶ τοῦ λένε:

— Θὰ σὲ ἀφήσουμε νὰ φᾶς ὅλο τὸ κοτόπουλο καὶ δεκάδες ἄλλα τέτοια κοτόπουλα, ἂν θέλῃς, ἂν δεχθῇς νὰ κάνῃς αὐτὸ ποὺ σοῦ λέμε. Θὰ γράψῃς ἓνα σημείωμα γιὰ τὸ Παιδί - Φάντασμα, μὲ τὸ ὁποῖο θὰ τοῦ λές ὅτι ἀνακάλυψες τὰ ἴχνη τοῦ Ζίου Ζίτσου καὶ θὰ τοῦ δῇς ἓνα ραντεβού! Τί λές, Σπίθας;

— Τί λέω; κάνει χαζὰ τὸ καθυστερημένο στὸ μυαλὸ παιδί μὲ τὴν μεγάλη ψυχὴ. Δὲν λέω τίποτε! Μανούλα μου! Θὰ τὰ τινάξω ἀπὸ τὴν πεῖνα ἀπόψε!

Τότε, οἱ κατὰσκοποὶ φέρνουν στὸ δικό τους στόμα τὸ μεξέ καὶ τὸν τρῶνε, ἐνῶ ὁ Σπίθας θάζει τὰ κλάματα.

— Μανούλα μου! μουρμουρίζει. Κλάψε τὸ γυιόκα σου. Πάει χαμένος! Θὰ τὸν ξεκάνουν τὰ σκυλιὰ αὐτά! Θεέ μου, ἂς μπορούσα νὰ δώσω μιὰ μόνο δαγκωνιά στὸ κοτόπουλο αὐτὸ καὶ ἂς πεθάνω ἀμέσως!

Τέλος, ἀπὸ τίς πολλές συγκινήσεις, ὁ Σπίθας χάνει τίς αἰσθήσεις του. Ὁ Κύριος Ζίου - Ζίτσου λέει στοὺς δύο ἄλλους:

— Κρατήστε τον ἐδῶ. Ἐγὼ πρέπει νὰ γυρίσω στὴ Νέα Ὠόκη, ὅπου ἔχω μιὰ βιαστικὴ δουλειά. Ἄν μὲ χρειαστῇτε, τηλεφωνήστε μου στὸ μπάρ «Ἀμερικός».

— Ἐντάξει, ἀρχηγέ, λένε αὐτοί. Μείνε ἄσυχος.

Ὁ Ζίου - Ζίτσου θγαίνει ἀπὸ τὸ δωμάτιο. Οἱ δύο ἄλ-

λοι, όταν άκουνε τὸ αὐτοκίνητο νὰ ξεκινάει μέσα στὴ νύχτα καὶ νὰ ἀπομασκρύνεται, ἀφήνουν ἕνα στεναγμὸ ἀνακουφίσεως.

— Θὰ μπορέσουμε νὰ ξεκουραστοῦμε λιγάκι, λέει ὁ ἕνας. Πάμε νὰ τσιμπήσουμε κάτι στὴν κουζίνα καὶ νὰ πιοῦμε κανένα ποτήρι, ὥσπου νὰ συνέλθῃ ὁ Σπίθας;

— Πάμε!

Βγαίνουν ἀπὸ τὸ δωμάτιο καὶ ὁ Σπίθας μένει μόνος. Περνοῦν μερικὰ λεπτά. Τὸ δυστυχισμένο παιδί ἀνοίγει σιγά - σιγά τὰ μάτια του καὶ τὰ καρφώνει πάνω στὸ κοτόπουλο.

— Μανούλα μου! θογγάει. Θὰ τρελλαθῶ! Νὰ ἔχω ἕνα κοτόπουλο ἕνα μέτρο μακριὰ μου καὶ νὰ μὴ μπορῶ νὰ τὸ φάω! Ἄν τὰ χέρια μου δὲν ἦταν δεμένα, θὰ τὰ ... δάγκωνα ἀπὸ τὴ λιγούρα μου!

Ξαφνικὰ ἡ πόρτα ἀνοίγει ἀθόρυβα. Ἀνοίγει καὶ στὸ δωμάτιο μπαίνει... ὁ Διαβολάκος!

Ὁ Σπίθας κουνάει τὸ κεφάλι του.

— Καταλαβαίνω, λέει. Ἡ τρελλάθηκα ἀπὸ τὴν πολλὴ πείνα ἢ ἔχω πεθάνει καὶ δὲν τὸ ξέρω!

— Δὲν σιμωσαίνει οὔτε τὸ ἕνα οὔτε τὸ ἄλλο, Σπίθα, λέει ὁ Διαβολάκος πηγαίνοντας κοντά του. Εἶμαι ἐγὼ ὁ Διαβολάκος! Ταξίδεψα μὲ τὸ ἴδιο αὐτοκίνητο ποὺ σὲ ἔφερε ὡς ἐδῶ καὶ κατάφερα

ὅταν ἔφυγε ὁ Ζίου Ζίτσου μὲ τὸ αὐτοκίνητο, νὰ θέσω ἐκτὸς μάχης τὸν φρουρὸ τῆς εἰσόδου καὶ δυὸ ἄλλους, ποὺ θρῆκα νὰ τρῶνε στὴν κουζίνα. Τοὺς ἔστειλα κατακούτελα ἀπὸ μιὰ μοιλιβένια μπαλίτσα καὶ τώρα βλέπουν γλυκά ὄνειρα καὶ οἱ τρεῖς!

Τοῦ κόβει τὸ σκοινὶ μὲ τὸ σουγιά του καὶ ὁ Σπίθας ἀφήνοντας ἕνα μουγγρητὸ πεινασμένον ἀγριμιοῦ, χυμᾷ στὸ τραπέζι, ἀρπάζει τὸ κοτόπουλο καὶ ἀρχίζει νὰ τὸ καταβροχθίζει μὲ μανία, ἐνῶ ὁ Διαβολάκος τὸν κυττάζει μὲ λύπη.

Μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα τὸ κοτόπουλο ἔχει κατεβῇ στὸ στομάχι τοῦ Σπίθα καὶ μόνον τότε τὸ ἀχόρταγο παιδί γυρίζει καὶ λέει στὸν Διαβολάκο:

— Μοῦ ἔσωσες τὴ ζωή, ἀγαπημένε μου φίλε! Νάχα μόνον μερικὰ τρόφιμα ἀκόμη!

— Πρέπει νὰ φύγουμε, Σπίθα! Δὲν ξέρουμε τί γίνονται πίσω στὴ Νέα Ὑόρκη ὁ Γιώργος καὶ ἡ Καταρίνα. Ἀκουσα τί εἶπε ὁ Ζίου Ζίτσου στὸ φρουρὸ καθὼς ἔβγαине. Θὰ εἶναι στὸ μπάρ ὅπου τὸν εἶδαμε νὰ μπαίτη μαζί μὲ τὴ γυναίκα. Πρὶν φύγουμε ὁμῶς, θὰ δέσουμε καὶ θὰ φιμώσουμε καὶ τοὺς τρεῖς κατασκάπους ποὺ βρίσκονται ἐδῶ μέσα γιὰ νὰ μὴ μπορέσουν νὰ τὸν εἰδοποιήσουν μόλις συνέλθουν.

— Καί πῶς θά πάμε στὴν Νέα Ὑόρκη; ρωτᾷ ὁ Σπίθας. Μὲ τὰ πόδια;

— Ὅχι. Στὸ γκαράζ τοῦ σπιτιοῦ αὐτοῦ ὑπάρχει ἓνα ἄλλο αὐτοκίνητο. Θά τὸ πάρουμε καὶ θά φύγουμε. Ἐ-λα Σπίθα!

Δένουν καὶ φιμώνουν τοὺς κατασκόπους κι' ἐπειτα παίρνουν τὸ αὐτοκίνητο, ποὺ ἔχει ἀρκετὴ βενζίνη καὶ ξεκινοῦν...

Ζίου — Ζίτσου καὶ Φλόρα

Ο ΤΑΝ φτάνουν στὴ Νέα Ὑόρκη, ὁ Σπίθας, ποὺ εἶναι καθισμένος στὸ θολάν, ὁδηγεῖ τὸ αὐτοκίνητο πρῶτα στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Γιώργου. Μὰ δὲν τὸν βρίσκουν ἐκεῖ. Ὁ Γιώργος καὶ ἡ Κατερίνα δὲν ἔχουν γυρίσει ἀκόμη. Πηγαίνουν ἐπειτα στὸ ξενοδοχεῖο «Ἀσπρος Κύκνος». Ἐκεῖ, σταματοῦν, βλέπουν τὸ Γιώργο καὶ τὴ Κατερίνα νὰ θγαίνουν ἀπὸ ἓνα ἀντικρινὸ ζαχαροπλαστεῖο καὶ νὰ τρέχουν πρὸς τὸ μέρος τους.

Τὰ πρόσωπα καὶ τῶν τεσσάρων παιδιῶν λάμπουν ἀπὸ χαρά. Εἶναι εὐτυχισμένα ποὺ ξαναβρίσκονται καὶ ποὺ βλέπουν ὅτι κανένας τους δὲν ἔχει πάθει τὸ παραιμικρό.

— Λοιπὸν; ρωτᾷ ὁ Γιώργος. Σὰς ξέφυγαν οἱ φίλοι μας;

— Ὅχι! ἀπαντᾷ ὁ Σπίθας.

Καὶ διηγεῖται τὴν περιπέτειά του μὲ τὸν Κύριος Ζίου Ζίτσου καὶ τοὺς ἀνθρώπους του. Ὅταν τελειώνει, ὁ Γιώργος μурμουριζει:

— Στὸ μπάρ «Ἀμέρικα», ἔ; Δὲν χάσαμε λοιπὸν τὰ ἱχνη τους! Θά πάμε ἐκεῖ καὶ θά τοὺς παρακολουθήσουμε πάλι. Χρειάζεται ὅμως προσοχή, γιατί ὁ Ζίου - Ζίτσου εἶναι πολὺ πονηρός. Ἄν ἀντιληφθῇ ὅτι τὸν παρακολουθοῦμε, θά μᾶς στήσῃ αὐτὸς παγίδα ἀντὶ νὰ τοῦ στήσουμε ἑμεῖς. Ἄς ξεκινήσουμε καὶ θά τὰ ποῦμε στὸ δρόμο. Γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό, ἔνας ἀπὸ μᾶς θά μείνῃ ἐδῶ νὰ παραμονεύῃ γιὰ τὴν περίπτωση ποὺ ὁ Ζίου Ζίτσου θά ἐπιστρέψῃ ἐδῶ, ἂν καὶ πιστεύω ὅτι δὲν θὰ ξαναφανοῦν. Θά μείνῃ ὁ Διαβολάκος. Θά καθήσῃ μέσα στὸ ζαχαροπλαστεῖο καὶ θά περιμένῃ τρώγοντας πότε - πότε κανένα παγωτό.

— Μανούλα μου! μурμουρίζει ὁ Σπίθας. Δὲν μπορῶ νὰ μείνω ἐγὼ στὴ θέσι του;

— Ὅχι, λέει ὁ Γιώργος γελώντας καθὼς ξεκινοῦν. Ἄν μείνῃς ἐσύ, θ' ἀδειάσης ὁλόκληρο τὸ ζαχαροπλαστεῖο! Ἀκοῦστε τώρα, Κατερίνα, καὶ Σπίθα! Ὅταν φτάσουμε στὸ μπάρ, θά πιάσουμε ἀπὸ ἓνα πίοστο ὁ καθένας μας καὶ θά περιμένουμε νὰ κάνουν τὴν ἐμφάνισί τους οἱ φίλοι μας.

—Γιῶργο, λέει ἡ Κατερίνα, γιατί δὲν εἰδοποιούμε τὴν ἀστυνομία; Ἡ τὸν Κεραινό; Θὰ κάνουν μιὰ ἔφοδο στὸ μπάρ καὶ θὰ τοὺς πιᾶσουν πιὸ εὐκολὰ ἀπὸ ἐμᾶς...

Ὁ Γιῶργος χαμογελάει.

—Δὲν ἔχεις δίκιο, Κατερίνα! Ὅταν ἔχη νὰ κάνη κανεὶς μὲ ἀντιπάλους ὅπως ὁ Ζίου - Ζίτσου, πρέπει νὰ τὰ περιμένη ὅλα. Εἶμαι θέβαιος ὅτι τὸ μπάρ αὐτὸ ἔχει μυστική ἔξοδο, ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ βγοῦν οἱ φίλοι μας, τὴν ὥρα ποὺ οἱ ἀστυνομικοὶ θὰ κάνουν τὴν ἔφοδό τους! Ὁχι! Πρέπει νὰ φερθοῦμε μὲ πολλὴ προσοχή. Καὶ πρέπει ὄχι νὰ πιᾶσουμε ἀπλῶς τὸν Ζίου - Ζίτσου ἀλλὰ καὶ νὰ ἀνακαλύψουμε τὸ κρησφύγετο ὁλόκληρης τῆς συμμορίας κατασκόπων ποὺ διευθύνει.

Ὅταν πλησιάζουν στὸ δρόμο, ὅπου εἶναι τὸ μπάρ «Ἀμέρικα», ἀφήνουν τὸ αὐτοκίνητο μακριὰ καὶ συνεχίζουν μὲ τὰ πόδια.

— Περιμένετε ἐδῶ, λέει ὁ Γιῶργος στοὺς φίλους του, ὅταν φτάνουν κοντὰ σ' ἓνα περίπτερο. Θὰ πάω νὰ κάνω μιὰ μικρὴ ἀνίχνευσι γιὰ νὰ δῶ ποῦ θὰ χρειασθῇ νὰ τοποθετηθοῦμε.

Προχωρεῖ. Τὸ κτίριο ὅπου βρίσκεται τὸ μπάρ εἶναι κτισμένο ἐπάνω στὸ δρόμο, χωρὶς νὰ μεσολαβῇ καμμιά αὐλή. Δίπλα του, κολλητὰ ἐπάνω του εἶναι κτισμένα ἄλ-

λα κτίρια. Στρίβει στὴν πρώτη γωνία, κάνει τὸ γύρο τοῦ τετραγώνου καὶ πλησιάζει ἀπὸ τὸ πίσω μέρος. Βλέπει ἐκεῖ μιὰ μικρὴ αὐλὴ καὶ μιὰ πόρτα ποὺ βγάζει στὴν κουζίνα τοῦ μπάρ.

Κυττάζει ἐπάνω. Οἱ ταράτσες τῶν διπλάνων σπιτιῶν εἶναι στὸ ἴδιο περίπου ὕψος μὲ τὴν ταράτσα τοῦ κτιρίου τοῦ μπάρ. Ἀπὸ τρία λοιπὸν μέρη μποροῦν νὰ βγοῦν ὁ Ζίου Ζίτσου καὶ ἡ γυναίκα ποὺ τὸν συνοδεύει. Ἀπὸ τὴν πρόσοψι, ἀπὸ τὴν ταράτσα καὶ ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς κουζίνας. Παίρνει τὴν ἀπόφασί του. Ὁ Σπίθας δὲ στήση τὸ καρτέρι του στὴν ταράτσα τοῦ διπλανοῦ κτιρίου, ὁ Γιῶργος στὴν πρόσοψι καὶ ἡ Κατερίνα στὸ πίσω μέρος τοῦ σπιτιοῦ.

Σὲ λίγο, τὰ τρία παιδιά ἔχουν πάρει τὶς θέσεις τους, κρυμμένα σὲ μέρη σκοτεινά, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὶς δυὸ πόρτες καὶ στὴν ταράτσα τοῦ κτιρίου.

Μέσα στὸ μπάρ, σ' ἓνα γραφεῖο, ποὺ βρίσκεται πίσω ἀπὸ τὴν αἴθουσα τῶν πελατῶν, ἓνας ἄντρας καὶ μιὰ γυναίκα δουλεύουν σκυμμένοι πάνω σὲ διάφορα ἔγγραφα καὶ ἄλλα χαρτιά. Εἶναι ὁ μυστηριώδης Κύριος Ζίου Ζίτσου καὶ ἡ νεαρὴ καὶ ὠραιότατη γυναίκα, ποὺ ὁ Σπίθας καὶ ὁ Διαβολάκος εἶδαν μαζί του.

— Ἀρχηγέ, λέει ἡ γυναίκα, νομίζω ὅτι ὅλα εἶναι ἐν-

τάξει. Τὰ στοιχεῖα πού ἔχουν συγκεντρώσει οἱ πράκτορές μας εἶναι πλήρη. Μποροῦμε νὰ μποῦμε στὰ μεγάλα ἀμερικανικά ἐργοστάσια ἀεροπλάνων χωρίς νὰ μᾶς ἀντιληφθῇ κανεὶς καὶ νὰ κλέψουμε τὰ σχέδια τοῦ νέου ἀεροπλάνου, πὺ κατασκευάζουν οἱ Ἀμερικανοὶ γιὰ νὰ συντρίψουν τὸν Γερμανικὸ Στρατό! Ὅπως φαίνεται, τὸ ἀεροπλάνο αὐτὸ εἶναι πολὺ ταχύτερο ἀπ' ὅλα ὅσα ἔχουν κατασκευασθῇ ὡς σήμερα καὶ ἔχει τρομακτικὴ δύναμι πυρός.

—Ναί! λέει ὁ Ζίου Ζίτσου. Θὰ κλέψουμε τὰ σχέδια καὶ θ' ἀφήσουμε στὰ ἐργοστάσια ἓνα... ἐπισκεπτήριό μας, μιὰ ωραία ὠρολογιακὴ θόμβα πὺ θὰ καταστρέψῃ τὰ πάντα ἐκεῖ! "Ἐτσι, θ' ἀρχίσῃ πρώτη ἡ Γερμανία τὴν κατασκευὴ τοῦ νέου ἀεροπλάνου καὶ θὰ τσακίσῃ τοὺς στρατοὺς τῶν ἐχθρῶν τῆς μεθ' ἑαυτῶν τοῦ ἐφεύρεσι! Θά...

"Ἐνα χτύπημα ἀκούγεται στὴν πόρτα καὶ ἓνας ἀντραξ ντυμένος σὰ γκαρσόνι μπαίνει. Τὸ πρόσωπό του δείχνει ἀνησυχία.

—Τί συμβαίνει; ρωτᾷ ὁ Ζίου - Ζίτσου.

— Κάποιος παρακολουθεῖ τὸ μπάρ κρυμμένος μέσα στὸ κοίλωμα μιᾶς πόρτας ὀχι μακριὰ ἀπὸ τὴν ἐξοδὸ τῆς προσόψεως! Ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικά του, πρέπει νὰ εἶναι τὸ Παιδί - Φάντασμα!

Ὁ Ζίου Ζίτσου σηκώνεται

ὀρθιος. Τὸ πρόσωπό του συσπᾶται ἀπὸ θυμὸ.

— Τὸ Παιδί - Φάντασμα! κάνει θραχνά. Χμ! Εἶναι πολὺ πιὸ ἔξυπνο ἀπ' ὅσο νόμιζα! Πολὺ καλὰ. Ἐγὼ καὶ ἡ Φλόρα θὰ φύγουμε, γιατί δὲν πρέπει νὰ συμβῇ τίποτε σέ μᾶς τὴν παραμονὴ μιᾶς ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες ἀποστολές μας. Ὅταν ὁμως φύγουμε, ἐσεῖς θὰ ξεκάνετε τὸ Παιδί - Φάντασμα.

—Πολὺ καλὰ, ἀρχηγέ!

—Πᾶμε Φλόρα!

Ὁ Ζίου Ζίτσου καὶ ἡ κατὰσκοπος Φλόρα βγαίνουν σ' ἓνα διάδρομο καὶ κατευθύνονται πρὸς τὸ πίσω μέρος τοῦ κτιρίου. Περνοῦν στὴν αὐλὴ, βγαίνουν στὸν πίσω δρομῶκα καὶ ἀπομακρύνονται γοργά. Δὲν ἀντιλαμβάνονται πὺ τὸν γλυστράει ἀθόρυβα καὶ φευγαλέα μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας.

**Φάτσα μὲ φάτσα
μὲ τὸ θάνατο**

Ο ΓΙΩΡΓΟΣ περιμένει, κρυμμένος μέσα στὸ σκοτεινὸ κοίλωμα

μιάς πόρτας, με τὰ μάτια καρφωμένα στην έξοδο του μπάρ. Βλέπει ανθρώπους να μπαίνουν και να βγαίνουν, μὰ κανέναν τους δεν είναι ο Ζίου Ζίτσου, ο μυστηριώδης και τριμερὸς Γερμανὸς κατὰσκοπος.

Ξαφνικά, ζαρώνει τὰ φρύδια του. Ἀπὸ τὸ μπάρ βγαίνουν δυὸ μεγαλόσωμοι ἄντρες ποὺ φαίνονται πρῶην παλαιστοὶ ἢ πυγμάχοι καὶ ποὺ θαδίζουν με ἀπειλητικὸ ὕφος πρὸς τὸ μέρος του. Μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του βλέπει δυὸ ἄλλους ἄντρες, ρωμαιοὺς καὶ αὐτοὺς, νὰ ἐρχονται ἀπὸ τὴν ἀντίθετη κατεύθυνσι. Τρεῖς ἄλλοι προβάλλουν ἀπὸ τὴν πιὸ κοντινὴ γωνία τοῦ δρόμου καὶ θαδίζουν κι' αὐτοὶ πρὸς τὸ ἴδιο μέρος.

Ἐνα ρῖγος ἀνεβοκατεβαίνει στὴ ραχοκοκκαλιά του. Καταλαβαίνει ὅτι αὐτὸ ποὺ φοβόταν ἔχει συμβῆ. Ἐχει πέσει σὲ μιὰ παγίδα, τὴν στυγερὰ ποὺ ἔστηνε μιὰ παγίδα γιὰ τὸν ἀντίπαλό του!

Δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ ξεφύγῃ. Ἡ πόρτα πίσω του εἶναι κλειστή καὶ οἱ δυὸ πλευρὲς τοῦ δρόμου εἶναι ἀποκλεισμέναι ἀπὸ τοὺς ἄντρες ποὺ πλησιάζουν. Ἐξάλλου ἡ ὥρα εἶναι πολὺ προχωρημένη καὶ ὁ δρόμος εἶναι ἔρημος ἀπὸ διαβάτες.

Τραβάει τὸ πιστόλι του, ἀλλὰ καταλαβαίνει ὅτι δὲν θὰ προλάβῃ καν νὰ τὸ χρησιμοποιήσῃ. Ἐνας ἀπὸ τοὺς

ἄντρες ποὺ πλησιάζουν ἔχει θαλάκι κάτω ἀπὸ τὸ σακκάκι του ἕνα αὐτόματο καὶ τὸ ἀπλίζει καθὼς θαδίζει, με μιὰ ἄγρια ἐκφρασι στὸ πρόσωπό του! Οἱ ἄλλοι τραβοῦν τὰ πιστόλια.

Μιὰ μόνο ἐλπίδα ὑπάρχει. Νὰ σπάσῃ τὸν κλοιὸ τους με μιὰ αἰφνιδιστικὴ ἐξόρμησι. Σίγουρα, οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ θὰ διατάξουν νὰ χρησιμοποιήσουν τὰ ὅπλα τους ἀπὸ φόβο μήπως εἰδοποιηθῇ ἡ ἀστυνομία. Δὲν θὰ πυροβολήσουν παρὰ μόνο ὅταν δὲν θὰ μποροῦν νὰ κάνουν διαφορετικά. Ἄν λοιπὸν κινηθῇ με γρηγοράδα, θὰ μπορέσῃ ἴσως νὰ περάσῃ ἀνήμεσὰ τους καὶ νὰ ξεφύγῃ πρὶν προλάβουν νὰ συμπέσουν ἀπὸ τὴν ἐκπληξί τους καὶ νὰ χρησιμοποιήσουν τὰ ὅπλα τους.

Ξαναβάζει τὸ πιστόλι εἰς τὴν τσέπη του, παίρνει μιὰ θαθεῖα ἀνάσα καὶ με καταπληκτικὸ θάρρος βγαίνει ἀπὸ τὴν κρύπητή του καὶ προχωρεῖ πρὸς τὸ μέρος τῆς μιᾶς συντροφιάς με ἄργὸ κι' ἡρεμιο βῆμα, σὰν νὰ μὴ ξέρῃ ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ σκοπεύουν νὰ τὸν σκοτώσουν.

Ἡ καρδιά του χτυπάει γοργά, ἀλλὰ τὸ πρόσωπό του δὲ δείχνει τίποτε. Ξαφνικά ὅταν φτάνῃ σὲ ἀπόστασι τριῶν μέτρων ἀπὸ τοὺς κακεύργους, χαμηλώνει τὸ κεφάλι του καὶ ἀρχίζει νὰ τρέχῃ!

Ρίχνεται ἔτσι σκυφτὸς πὰ

νω στο πιό κοντινό από τους ανθρώπους του Κυρίου Ζίου Ζίτσου, τον ανατρέπει και συνεχίζει το τρελλό τρέξιμό του.

“Ένα πιστόλι γαβγίζει και μιὰ σφαίρα περνάει ξυστά από το κεφάλι του. “Ένα δεύτερο πιστόλι παίρνει μέρος στο τραγούδι του θανάτου και μιὰ δεύτερη σφαίρα έρχεται νά άποσπάση ένα κομμάτι ύφασμα από το μανίκι του. “Έπειτα, το αυτόματο άρχίζει νά τερετίζη.

Τό Παιδί - Φάντασμα καταλαβαίνει ότι πρέπει νά σταματήσει και νά προφυλαχτή. “Αν συνεχίση τó τρέξιμο, οι άντ'παλοί του θα τον γαζώσουν πριν φτάση στην γωνία και στρίψη.

Πέφτει μπρούμυτα, σαν κολυμβητής που κάνει βουτιά, τή στιγμή άκριβώς που μιὰ ριπή αύτομάτου γαζώνει τον άέρα στο σημείο άκριβώς που στεκόταν. Πέφτει, κυλάει με έπιδεξιότητα και σταματάει πίσω από τον κορμό ενός δέντρου του πεζοδρομίου. Τραβάει τó πιστόλι του άποφασισμένος νά πουλήση άκριβά τή ζωή του. Πυροβολεί και έκείνος που κρατάει τó αυτόματο, χάνει ξαφνικά κάθε ενδιαφέρον για τή μάχη. Αφήνει τó όπλο του νά πέση, κάνει μιὰ στροφή γύρω από τον έαυτό του σαν χορευτής, σηκώνει τά χέρια του ψηλά σαν νά θέλη νά κάνη τή τελευταία του προσειχή και σωριάζεται χάμω.

Οί άλλοι πυροβολούν με μανία έναντίον του παιδιού, αλλά τήν ίδια στιγμή από ψηλά ένα άλλο πιστόλι άρχίζει νά γαβγίζει και ένας άλλος κατ'άσκοπος ταξιθεύει για τήν κόλασι! Είναι τó πιστόλι του Σπίθα, που πυροβολεί έναντίον των κακούργων από τήν ταράτσα!

‘Ο Γιώργος αφήνει ένα στεναγμό ανακουφίσεως. “Έχει τώρα ένα βοηθό. Και μάλιστα τó Σπίθα, που είναι ένας από τους καλύτερους σκοπευτές!

Κάπου μακριά, άκούγονται σειρήνες άστυνομικών αúτοκινήτων. ‘Η άστυνομία έρχεται για νά δη τί συμβαίνει.

Οί κακούργοι διστάζουν για μιὰ στιγμή, μά έπειτα γυρίζουν και τó βάζουν στα πόδια, κυνηγημένοι από τις σφαίρες των δύο παιδιών.

—Σπίθα, φωνάζει ό Γιώργος. Κατέβη! Πρέπει νά φύγουμε κι' έμεις! Δέν θέλω νά μάς καθυστερήση ή άστυνομία με άνακρίσεις και άλλα τέτοια! Τά δευτερόλεπτα είναι πολύτιμα. Θα σε συναντήσω στο πίσω μέρος τού κτιρίου. Πηγαίνω νά δώ τί έγινε ή Κατερίνα.

“Όταν φτάνουν στον πίσω δρόμο, διαπιστώνουν ότι ή Κατερίνα δέν είναι πιά εκεί. Τά φρύδια του Γιώργου ζαρώνουν. “Έχει πέσει στα χέρια των κατασκόπων ή άγασπημένη του ή έχει πάρει από πίσω τον Ζίου Ζίτσου;

Πηγαίνει σ' ένα κοντινό περίπτερο και τηλεφωνεί εις τόν Κεραυνό, τόν άρχηγό τής άμερικανικής αντικατασκοπείας. Τοῦ ἐξηγεῖ τί ἔχει συμβῆ καὶ τόν παρακαλεῖ νά σπεύσῃ νά κάνῃ ἔρευνα στοῦ μπάρ «Ἀμέρικα» καὶ στοῦ ἀγρόκτημα ὅπου οἱ κατάσκοποι εἶχαν μεταφέρει τὸ Σπίθα.

— Ἄν ὅλα πάνε καλὰ, λέει στοῦ τέλους, καὶ ἂν ἡ Κατερίνα ἔχῃ πάρει ἀπὸ πίσω τὸν Κύριο Ζίου Ζίτσου, ἐλπίζω σὲ λίγες ὥρες νά σᾶς παραδώσω τὸν τρομερὸ αὐτὸ κατὰσκοπο!

Ἐπειτα ἀφήνει τὸ ἀκου-

στικὸ καὶ γυρίζει στὸν Σπίθα:

Ἡ Ἑλληνοπούλα

Σ ΤΟ μεταξύ, ἡ Κατερίνα ἔχει πραγματικὰ πάρει ἀπὸ πίσω τὸν Κύριο Ζίου Ζίτσου καὶ τὴν ὥραία συνοδὸ τοῦ Φλόρα. Ὅταν αὐτοὶ βγαίνουν ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα τοῦ μπάρ, ἡ Ἑλληνοπούλα τοὺς παρακολουθεῖ, χωρὶς αὐτοὶ νά ἀντιληφθοῦν τίποτε. Περπατοῦν ἔτσι καὶ οἱ τρεῖς γιὰ ἓνα διὰστημα, ὥσπου φτάνουν σ' ἓνα σταθμὸ ταξί. Ἐκεῖ, οἱ

— Γιῶργο!, λέει ἡ Κατερίνα. Τοὺς κρατῶ καὶ τοὺς δύο!

Πλησιάζει τὸ νόστιμο μεζὲ στὸ στόμα τοῦ Σπίθα!

δυὸ κατάσκοποι, ἀφοῦ ρίχνουν μιὰ ματιά πίσω τους, χωρίς νὰ ἀνακαλύψουν τὴν Κατερίνα, ποὺ ἔχει κρυφτὴ πίσω ἀπὸ ἓνα στυλό, μπαίνουν σ' ἓνα ταξί καὶ ἀπομακρύνονται. Μερικὰ δευτερόλεπτα ἀργότερα, ἡ Κατερίνα μπαίνει σ' ἓνα ἄλλο ταξί καὶ λέει στὸν ὁδηγό του:

— Θὰ ἔχῃς δῶρο εἴκοσι δολλάρια, ἀν καταφέρῃς νὰ παρακολουθήσεις τὸ ταξί ποὺ πηγαίνει μπροστά, χωρίς νὰ σὲ καταλάβουν!

Ἡ Ἑλληνοπούλα εἶναι ντυμένη σὰν πλουσία Ἀμερικανίδα. Εἶχε φροντίσει γι' αὐτὸ ἐπίτηδες τὸ Παιδί - Φάντασμα, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ κι-

νῆται ἡ Κατερίνα ἀνετα καὶ νὰ μπαίνει ἀκόμη καὶ σὲ πολυτελεῖ κτίρια, ἀν παραστή ἀνάγκη. Ἔτσι ὁ σωφὲρ δὲν ἐκπλήσσεται καθόλου γιὰ τὸ μεγάλο ποσὸ ποὺ αὐτὴ τοῦ ὑπόσχεται. Τὸ ταξί ξεκινάει καὶ ἀκολουθεῖ ἀπὸ μακριὰ τὸ πρῶτο.

Διασχίζον τὴν τὴν μιὰ κεντρικὴ λεωφόρο τῆς πόλεως, ἀπὸ ἡ κίνησις τῶν αὐτοκινήτων δὲν σπαιματάει καί μιὰ ὥρα τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νύχτας. Ἔτσι, τὸ ταξί τῆς Κατερίνας μπορεῖ νὰ ἀκολουθεῖ τὸ ταξί τῶν κατασκόπων, χωρίς αὐτοὶ νὰ ἔχουν λόγους νὰ τὸ ὑποψιαστοῦν.

Λίγα λεπτά ἀργότερα, τὸ

ταξί του Ζίου Ζίτσου σταματάει σ' ένα πολυτελές ξενοδοχείο, που έχει μια τερασσία φωτεινή επιγραφή στην πρόσοψή του: «Ξενοδοχείο τών 'Αστέρων».

Οι δύο κατάσκοποι του Χίτλερ θγαίνουν από το αυτοκίνητο, πληρώνουν, ρίχνουν μια ματιά γύρω και μπαίνουν στο ξενοδοχείο. Το ταξί της Κατερίνας προσπερνάει για να μη δώσει ύποψιες, στρίβει στην πρώτη γωνία και σταματάει.

—Κέρδισες τὰ εἴκοσι δολάρια σου, λέει ἡ Κατερίνα στὸν σωφὲρ δίνοντάς του ἕνα νόμισμα.

Πηδάει ἔξω, γυρίζει πίσω καὶ κατευθύνεται πρὸς τὴν εἴσοδο τοῦ ξενοδοχείου. Δὲν διστάζει καθόλου. Μπαίνει μέσα καὶ θρίσκειται σ' ἕνα μεγάλο προθάλαμο, ἐπιπλωμένο μὲ ἀφάνταστη πολυτέλεια. Κάνει μερικά βήματα μέσα καὶ... νοιώθει ἕνα παγερὸ ρίγος νὰ ἀνεθοκατεβαίνει στὴ ραχοκοκκαλιά της. Δεξιά της, καθισμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα, εἶναι ὁ τρομερὸς Γερμανὸς κατάσκοπος ὁ μυστηριώδης Κύριος Ζίου Ζίτσου, κάνε πὼς διαβάζει τάχα ἐφημερίδα, ἀλλὰ κρατάει στὸ ἕνα τοῦ χέρι ἕνα πιστόλι, ποὺ δὲ φαίνεται ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ θυρωροῦ, ποὺ εἶναι καθισμένος πίσω ἀπὸ ἕνα μαρμάρινο μπάγκο, στὸ βάθος τοῦ προθαλάμου.

Ἡ ἄγνωστη γυναίκα προχωρεῖ πρὸς τὸ μέρος τῆς σα-

στισμένης Ἑλληνοπούλας καὶ λέει εὐθύμα:

—Ἐπιτέλους! Σὲ περιμέναμε καὶ φοβηθήκαμε μήπως ἀργήσης!

Καὶ προσθέτει μὲ πὸ σιγανὴ φωνὴ γιὰ νὰ μὴν τὴν ἀκούσῃ ὁ θυρωρὸς.

—Ὅπως βλέπεις, ἔχω τὸ χέρι μου στὴν τσάντα μου, καὶ κρατῶ ἕνα πιστόλι. Ἐνὰ πιστόλι ἐπίσης κρατάει ὁ σύντροφός μου! Ἄν ἀγαπᾷς τὴν ζωὴ σου, προχώρησε πρὸς τὸν ἀνελκυστήρα καὶ ἔμπα μέσα ἡσυχα!

Χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξι, ἡ Κατερίνα ὁπασκοῦει. Μπαίνει στὸν ἀνελκυστήρα μὲ τὴ Φλόρα ἑξοπισω της. Ἡ κατάσκοπος διατάζει προτείνοντας τώρα ἀνοιχτὰ τὸ πιστόλι της:

—Πίσε τοῦ κουμπὶ τοῦ πέμπτου πατώματος!

Καθὼς πιέζει τὸ κουμπί, ἡ Κατερίνα βλέπει μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ της τὸν Ζίου Ζίτσου νὰ σηκώνεται καὶ νὰ κατευθύνεται πρὸς ἕναν ἄλλο ἀνελκυστήρα. Ξεκινοῦν. Ἡ Φλόρα λέει:

—Παίξατε καλὰ τὸ παίγνίδι σας, ἀλλὰ κι' ἐμεῖς παίξαμε καλύτερα τὸ δικό μας! Περιμέναμε ὅτι κάποιος ἀπὸ σὰς θὰ μᾶς παρακολουθοῦσε, ἀλλὰ δὲν ἐλπίσαμε ὅτι εἰχαμε τὴν τύχη νὰ εἶσαι ἐσύ ἡ Κατερίνα, ἡ ἀγαπημένη τοῦ παιδιοῦ - Φάντισμα! Τώρα θὰ μπορέσουμε νὰ παγιδεύσουμε τὸ καταραμένο παιδί, ποὺ δὲ μᾶς

άφήνει να κάνουμε ήσυχα τη δουλειά μας!

‘Η Κατερίνα υποκρίνεται την φοβισμένη. Καταλαβαίνει ότι πρέπει να έχη αντίδραση αποτελεσματικά πριν ο άνεγκυστήρας φτάση στον προορισμό του. Τότε, όταν πιά θά την έχουν κάτω από την απειλή τῶν ὄπλων τους και οἱ δύο κατάσκοποι δὲν θά μπόρῃ νὰ κάνῃ τίποτε.

— Μή! κάνει ἀπλώνοντας τὸ χέρι της. Χαμηλώστε τὸ ὄπλο σας! Μπορεῖ νὰ ἐκπυρσοκροτήσῃ καὶ νά. .

‘Η Φλόρα θάζει τὰ γέλια.

— Δὲν ἤξερα ὅτι ἤσουν τόσο δεξιή, Κατερίνα, λέει. Δέν. . .

Δὲν προλαβαίνει νὰ συμπληρώσῃ τὴ φράσι της. Νοιώνει τὸ χέρι της νὰ σφίγγεται σὲ μιὰ ἐξαρθρωτική λαβή, ποὺ κάνει τὰ δάχτυλά της νὰ μουδιάσουν καὶ νὰ παρατήσουν τὸ πιστόλι. “Ἐπειτα, πρὶν βρῇ τὸν καιρὸ νὰ φωνάξῃ ἢ νὰ ἀντιδράσῃ, ἢ μικρῇ, ἀλλὰ θαυματουργῇ γροθιά της ‘Ελληνοπούλας τὴν χτυπάει στὸ σαγόνι. Χάνει γιὰ μερικὲς στιγμὲς τὴς αἰσθήσεις της μὲ τὴν πλάτη ἀκουμπισμένη πάνω στὸν τοῖχο τοῦ ἀνεγκυστήρα. “Ὅταν συνέρχεται, ἡ Κατερίνα ἔχει στὸ χέρι της τὸ πιστόλι της. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ ἀνεγκυστήρας σταματᾷ.

— Ἐξω! διατάζει ἡ ‘Ελληνοπούλα, καὶ ἡσυχα!

‘Η Φλόρα ὑπακούει, ζαλισμένη ἀκόμη ἀπὸ τὸ χτύπη-

μα. Βγαίνουν στὸ διάδρομο καὶ στέκονται δίπλα στὴν πόρτα τοῦ ἀνεγκυστήρα μὲ τὸν ὁποῖο ἀνεβαίνει ὁ Ζίου - Ζίτσου. ‘Ο κατάσκοπος φτάνει, βγαίνει καὶ. . . μαρμαρώνει μπροστὰ στὸ πιστόλι τῆς Κατερίνας.

— Τὰ χέρια ψηλά! διατάζει ἡ ‘Ελληνοπούλα.

Πλησιάζει ἀπὸ πίσω καὶ τοῦ παίρνει ἓνα πιστόλι ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴ τσέπη τοῦ σακακιοῦ του.

— Τώρα, προσθέτει, θά πάμε νὰ κουβεντιάσουμε λιγάκι στὸ δωμάτιό σας, ἀγαπητοί μου! “Ὅπως βλέπετε τὸ ἔξυπνο ποὺ πιάνεται ἀπὸ τὴν μύτη! Ἐμπρός!

Οἱ δύο κατάσκοποι ὑπακούουν. Προχωροῦν μέσα στὸ διάδρομο, μὲ τὰ χέρια ψηλά καὶ σταματοῦν μπροστὰ σὲ μιὰ πόρτα ποὺ ἔχει τὸν ἀριθμὸ 3. ‘Η Φλόρα ξεκλειδώνει καὶ μπαίνουν καὶ οἱ τρεῖς μέσα σ’ ἓνα δωμάτιο ἐπιπλωμένο μὲ πολυτέλεια.

— Καθῆστε! διατάζει ἡ Κατερίνα δείχνοντας δύο πολυθρόνες. Θά κάνω ἓνα τηλεφώνημα καὶ κουβεντιάξουμε ἔπειτα. . .

Τὸ λυκόσκυλο

ΟΙ ΔΥΟ κατάσκοποι ὑπακούουν μὲ τὰ πρόσωπά τους χλωμά. ‘Η Κατερίνα ἀπειλώνοντας τους πάντα μὲ τὸ πιστόλι, σηκώ-

νει το άκουστικό του τηλεφώνου και συνθέτει τον άριθμό του δωματίου του Γιώργου. Το πρόσωπό της λάμπει από χαρά όταν άκούη τη φωνή του άγαπημένου της να λήη:

— Έμπρός!

— Ή Κατερίνα έδώ, Γιώργο! Τους κρατώ! Ναί! Και τον Ζίου Ζίτσου και τη βοηθό του! Είμαι σ' ένα ξενοδοχείο που λέγεται...

Ένα σφύριγμα άκούγεται και από ένα γειτονικό δωμάτιο ένα μεγάλο ζώο, ένα λυκόσκυλο κάνει την έμφάνισί του. Κοντοστέκεται στην πόρτα, ρίχνει μιá ματιά καί, χωρίς να διατάση, πηδάη πάνω στην Κατερίνα. Ή Έλληνοπούλα πέφτει στο πάτωμα μαζί με το σκυλί, που προσπαθεί να την άρπάξη από το λαιμό με τα τρομερά σαγόνια του. Το πιστόλι γλυστράει από τα δάχτυλά της. Κλείνει τα μάτια της για να μην άντικρύση το φοβερό μουσούδι του ζώου, όταν ένα χέρι άρπάζει το σκυλί από το λαιμό και ή φωνή του Κυρίου Ζίου Ζίτσου λέει:

— Ήσυχα! Άζόρ! Μην την σκοτώνης! Μάς χρειάζεται άκόμη!

Ο κατάσκοπος τραβάει το σκύλο πίσω και τον κλείνει στο άλλο δωμάτιο, ενώ ή Φλόρα μαζεύει από χάμω το πιστόλι και το στρέφει προς την Κατερίνα:

— Σήκω! της λέει. Τελεί-

ωσαν τα άστεία!

Ή Κατερίνα άνορθώνεται άργά, ρίχνοντας μιá ματιά προς το τηλέφωνο. Το άκουστικό έχει πέσει πάνω στο τραπέζι, δίπλα στη συσκευή. Με καθαρή φωνή λέει:

— Δεν μπορείτε να μου κάνετε τίποτε! Είμαστε στο κεντρικό «Ξενοδοχείο των Άστέρων», στο πέμπτο πάτωμα, άριθμός 3! Στην καρδιά της Νέας Υόρκης! Φαντάζεστε ότι μπορείτε να...

Το χέρι της Φλόρας σηκώνεται και πέφτει θαρειακά πάνω στο πρόσωπο της Έλληνοπούλας, ενώ ο Ζίου Ζίτσου γυρίζει από το άλλο δωμάτιο.

— Αυτό σου το χρωστούσα! λέει άγρια ή κατάσκοπος. Να κι' ο τόκος!

Και την ξαναχτυπάει. Ο Ζίου Ζίτσου παίρνει το τηλέφωνο και το θάζει στη θέση του. Ή καρδιά της Κατερίνας χτυπάει γοργά. Κατάλαβαν άραγε οι κατάσκοποι τί έκαναν; Μίλησε δυνατά έπίτηδες για ν' άκούση το Παιδί - Φάντασμα το όνομα του ξενοδοχείου και τον άριθμό του δωματίου. Την άκουσε όμως;

Ο Ζίου Ζίτσου λέει:

— Από το τηλέφωνμά σου κατάλαβα ότι το Παιδί - Φάντασμα είναι ζωντανό άκόμα. Με λυπεί πολύ αυτό, αλλά δεν θά μείνη για πολύ άκόμη ζωντανό! Θά δοκιμάση να σε έλευθερώση και θά πέση στην παγίδα! Θά φύ-

γουμε άμέσως, μόλις κάνω μερικὰ τηλεφωνήματα.

Καί σηκώνει τὸ άκουστικό...

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ Γιῶργος, καθισμένος μὲ τὸ Σπίθα μέσα στὸ δωμάτιό του τοῦ ξενοδοχείου, σφίγγει τὸ άκουστικό στὰ χέρια του, ἐνῶ τὸ πρόσωπό του εἶναι νεκρικά χλωμό.

Ἄκουει τὰ λόγια τῆς Φλόρας κι' ἔπειτα τὰ λόγια τῆς Κατερίνας, γιατί δὲν ἔχει ἀκόμη διακοπὴ ἢ τηλεφωνική γραμμὴ. Μαθαίνει ἔτσι ποῦ βρίσκεται ἡ ἀγαπημένη του, αἰχμάλωτη τῶρα στὰ χέρια τοῦ Κυρίου Ζίου Ζίτσου καὶ τῆς συντρόφου του.

Βάζει τὸ άκουστικό στὴν θέσι του καὶ γυρίζει στὸν Σπίθα:

—Γρήγορα! τοῦ λέει. Πρέπει νὰ προλάβουμε! Ἡ ζωὴ

τῆς Κατερίνας ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴ γρηγοράδα μας.

Βγαίνουν ἀπὸ τὸ δωμάτιο τρέχοντας, κατεβαίνουν στὸ ισόγειο καὶ πετάγονται στὸ δρόμο σὰν τρελλοί. Ὁ Γιῶργος κυττάζει δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ γιὰ νὰ βρῇ ἕνα ταξί μὰ κανένα δὲν φαίνεται ἐκείνη τὴν ὥρα.

Μὲ τὰ δόντια σφυγμένα ἀπὸ τὴν ἀγωνία, τὸ Ἑλληνόπουλο ἀρχίζει νὰ τρέξη μὲ τὸν Σπίθα ξοπίσω του πρὸς τὴν πιὸ κοντινὴ γωνιά, γιὰ νὰ βγῇ σὲ μιὰ γειτονικὴ λεωφόρο, ὅπου εἶναι θέβαιος ὅτι θὰ βρῇ ἕνα ταξί.

Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ, λόγω τῆς προχωρημένης ὥρας κανένα ταξί δὲν ὑπάρχει! Ἡ λεωφόρος ἐκτείνεται ἔρημη, φωτισμένη ἄπλετα ἀπὸ δυνατὲς ἠλεκτρικὲς λάμπες καὶ ἄδεια!

Ἡ ψυχὴ τῶν δύο παιδιῶν γεμίζει ἀπόγνωσι...

ΤΕΛΟΣ

Συγγραφεὺς: ΘΑΝΟΣ ΑΣΤΡΙΤΗΣ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις.

ΠΡΟΣΟΧΗ

Ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου 1966, λόγω αὐξήσεως τῶν διβλιοδετικῶν ἐξόδων, οἱ τόμοι ἀνατιμώνται κατὰ δύο δραχμές. Δηλαδή:

Οἱ τόμοι τοῦ «Μ. Ἡρώς» ἀπὸ 14 δρχ. τιμῶνται 16. Οἱ λοιποὶ τόμοι τῶν 12 δρχ. τιμῶνται 14. Ἐπίσης ἡ διβλιοδεσία κοστίζει 7 δρχ.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

- 1) 'Ελεύθερος Σκλάβος
- 2) 'Ιπτάμενος 'Εκδικητής
- 3) ΟΙ Τυράννοι τρέμουν
- 4) Θά τουφεκισθής την αωγή
- 5) 'Όλα γιά την 'Ελλάδα
- 6) 'Ο Χίτλερ αιχμαλωτίζεται
- 7) Σταυροφόρος 'Ελευθερίας
- 8) Τò 'Υποδύχιο του Θανάτου
- 9) Τò Σάλπισμα τής Νίκης
- 10) Ζήτω ή 'Ελλάς
- 11) 'Ελληνες παραδοθήτε!
- 12) 'Η Μεγάλη 'Επίθεσις
- 13) Τò Μαστίγιο του Τυράννου
- 14) Φωτιά και Τσεκούρι
- 15) 'Η Βόμβα του Σπίθα
- 16) Στά νύχια του Δημίου
- 17) 'Ο πράκτωρ του Χίτλερ
- 18) Τò Μυστικό τής Σφίγγας
- 19) 'Ιπτάμενοι Δαίμονες
- 20) Στό Βυθό του Βοσπόρου
- 21) 'Ο Μαύρος Μονομάχος
- 22) Στό Κλουβί του Πάνθηρα
- 23) Τò 'Ελληνόπουλο νικά
- 24) Κυληγητό στis Κατακόμβες
- 25) 'Η Φρούλαίν «Χ»
- 26) 'Αγκαλιά με τò θάνατο
- 27) Δύο έναντιόν 'Ενός
- 28) 'Η Φρούλαίν «Χ» επιτίθεται
- 29) ΝΙΚΗ τò Κορίτσι-Φάντασμα
- 30) Μυστηριώδης 'Ελληνοπούλα
- 31) 'Η εκδίκησις τού Σειτάν
- 32) 'Ελευθερία ή Θάνατος
- 33) Θάνατος τής Φρούλαίν «Χ»
- 34) Καμικάζι
- 35) Τò Κελλί του Μαρτυρίου
- 36) 'Ενωμένοι γιά πάντα
- 37) 'Ο καθρέφτης του τρόμου
- 38) ΕΛΛΑΣ, ή Γαλάζια Θύελλα
- 39) Τò Φαρμάκι τής Κόμπρας
- 40) Κανάλι Κατασκοπών
- 41) Ντιάβολο
- 42) Σινιορίτα
- 43) Στά χείλη τής 'Αδύσου.
- 44) Σπίθας ό Τρομερός
- 45) Μασκοφόρος του Χίτλερ
- 46) 'Ο Ξανθός Δήμιος
- 47) 'Ο Δραπέτης
- 48) 'Ο 'Αδρατος Πράκτωρ
- 49) Τò Τσακάλι
- 50) 'Η Δράκαινα
- 51) 'Ο Προδότης
- 52) Τò Μυστικό 'Όπλο
- 53) 'Η Κίτρινη 'Εχίδνα
- 54) Μονομαχία θανάτου
- 55) ΟΙ Γερμανοί συντρίβονται
- 56) 'Ο Κύκλος του 'Ολέθρου
- 57) Κόρακας
- 58) Μαρτύριο 'Ελληνοπούλας
- 59) Στά νύχια του Κόρακα
- 60) 'Ο Τυράννος γονατίζει
- 61) 'Η λαβή που τσακίζει
- 62) Μάχη Γιγάντων
- 63) Τò Παιδί - Φάντασμα προ-
δίδει
- 64) 'Η έξοντωσις του Κόρακα
- 65) Φού - Γιάμα
- 66) 'Η κόρη του 'Ηλίου
- 67) Παιδί - Φάντασμα Σ.Ο.Σ.
- 68) Σπίθας έναντιόν Φού-Γιάμα
- 69) 'Ορλάντο
- 70) 'Ο 'Ιταλός εκδικείται
- 71) 'Η ανθρώπινη Τορπίλλα
- 72) Στό Μαύρο Βάραθρο
- 73) 'Ο θάνατος του Παιδιού -
Φάντασμα
- 74) Τò Γαλάζιο - Παιδί
- 75) Τò 'Αλλόκοτο Αίνιγμα
- 76) Τò Καράβι του Τρόμου
- 77) Τò Παιδί - Φάντασμα
- 78) Τò μυστικό του Μούτς
- 79) 'Ο Τρελλός Καμπαλλέρο
- 80) Τò μυστήριο των Καγκουρώ
- 81) 'Η Κατάσκοπος με τὰ Χρυσά
Μάτια
- 82) Τò βλέμμα που ύπνωτίζει
- 83) 'Η 'Ελληνοπούλα τιμωρεί
- 84) Τὰ Χρυσά Μάτια του 'Ολέ-
θρου
- 85) 'Ο Σπίθας καί ή 'Αρκούδα
- 86) Αιχμαλώτος
- 87) 'Η Γαλανόλευκη κυματίζει
- 88) 'Η «Ματωμένη Γιορτή»
- 89) 'Ο Τερατοφύλαξ Αίνιγμα
- 90) Χάμλερ, ό Γερμανός Ταρζάν
- 91) Πάνθηρας
- 92) 'Ο 'Ιπτάμενος Καβαλλάρης
- 93) 'Ο Βούλγαρος
- 94) Τò Μαρτύριο τής Φωτιάς
- 95) Στά νύχια του Βούλγαρου
- 96) Τò Αίνιγμα του Γαλάζιου
Σπιτιού
- 97) 'Ο Θάνατος του Σπίθα
- 98) Κατά διαταγήν του Χίτλερ
- 99) Φραγκεστάιν
- 100) Τò Παιδί - Φάντασμα τιμω-
ρεί
- 101) Κόμπρα, ή κόρη του Χίτλερ
- 102) Τò Πήδημα του Θανάτου
- 103) Στά Δόντια τής Κόμπρας
- 104) 'Η Κόμπρα καταστρέφει
- 105) Τò Λαστιχένιο - Παιδί
- 106) 'Ο Μαύρος Σπαθοφόρος
- 107) Στιγμές Τρόμου
- 108) Τὰ δυό Λαστιχένια Παιδιά
- 109) Διπλοπρόσωπος
- 110) Τò Γαρούφαλλο του Θανάτου

111 'Ο Διπλοπρόσωπος πληρώνει
112 'Αλόμα, ὁ Κόκκινος Μάγος
113 'Ο 'Υπερπράκτωρ
114 'Η Κατερίνα προδίδει
115 Τὸ φαρμακερὸ ἔρπετό
116 Περιπέτεια στὸ Θιβέτ
117 'Αποκεφαλισμὸς
118 'Ο Ρασοφόρος Δαίμονας
119 'Ο Σπίθας Ταυρομάχος
120 'Ο 'Εφιάλτης ἐπρόδωσε
121 'Η 'Ελλάς δὲν πεθαίνει
122 Τὸ μυστικὸ τοῦ προδότη
123 'Εν ὀνόματι τῆς 'Ελλάδος
124 'Η Φρούλαϊν Ταρζάν
125 Τὸ σμαράγδι τῆς συμφορᾶς
126 Πόλεμος μέχρι θανάτου
127 'Ο Σπίθας καὶ ὁ Γορίλλας
128 'Ο Κατάσκοπος - Φάντασμα
129 Τὸ νούμερο 13
130 'Ο Κατάσκοπος - Φάντασμα ἐδικοίται
131 'Η τιμωρία ἐνὸς κακούργου
132 'Ο 'Ιπτάμενος Πράκτωρ
133 'Ο 'Ιπτάμενος Σπίθας
134 Τὸ ἀόρατο Πλοῖο
135 Τὸ Τέρας τοῦ Βυθοῦ
136 Ποιὸς πρόδωσε;
137 'Ο Στρατηγὸς Αἰνιγμα
138 Φοῦ - Πὸ - Κάι, τὸ Κίτρινο Παιδί - Φάντασμα.
139 'Ο Σταυρὸς τοῦ Μαρτυρίου
140 Τὸ μυστήριον τοῦ Φοῦ-Πὸ-Κάι
141 Καβαλλάρης τοῦ 'Ολέθρου
142 'Ο παράξενος Κάου - Μπῶ
143 Τὸ Λάσσο τοῦ Θανάτου
144 Νίκος Γαλανός, τὸ ἥρωϊκὸ παιδί τῆς Κύπρου
145 Οἱ Μικροὶ Κοιμάντος
146 Τὸ μυστήριον... τῆς φητῆς δριθας
147 'Ο Μαχητῆς τῆς 'Ελευθερίας
148 Τὸ Γαλάζιο Μισοφέγγαρο
149 Αἰνιγμα Θανάτου
150 'Ενα Σκληρὸ Μάθημα
151 'Ο θάνατος ἐνὸς μικροῦ "ἥως
152 Μερδάρια
153 Τὸ Αἰνιγμα τοῦ Πακιστάν
154 'Ο τρομερὸς Μάγος
155 Τὸ τέλος τοῦ Μερδάρια
156 'Ο Μαῦρος 'Αγγελος
157 'Αγγελος ἐναντίον Ἀγγέλου
158 Σῆμα Κινδύνου
159 'Ο 'Ατρωτος
160 'Ο 'Ατρωτος πεθαίνει

161 Τὸ δαχτυλίδι Αἰνιγμα
162 Τὸ "Όπλο τῆς Τρέλλας
163 'Ο Διαβολάκος
164 'Ο Μικρὸς Κάου - Μπῶ τῆς Κόπτης
165 'Ο κατάσκοπος Ρομπὸτ
166 Τὸ 'Αεροπλάνο - Φάντασμα
167 'Η 'Ανταρσία τῶν Στρατηγῶν
168 Θάνατος τοῦ Διαβολάκου
169 'Ενας ἀλλόκοτος γρίφος
170 'Ο Διαβολάκος ξαναζῇ
171 'Ο Πράκτωρ Χ
172 'Ο Καταραμένος τοῦ Νταχάου
173 'Ο Μασκοφόρος Καταδότης
174 Λύκος, ὁ Ἀλβανὸς Δήμιος
175 Πεθαίνω γιὰ τὴν 'Ελλάδα
176 Τζαναβάρ, τὸ Ἀγρίμι τοῦ Διαβόλου
177 'Ο Τζαναβάρ ἐδικοίται
178 Ἀπεσταλμένος τῆς Κολάσεως.
179 Στὴ φωλιά τοῦ Τζαναβάρ
180 'Ο Διαβολάκος προδίδει
181 Τὸ παιδί μὲ τὴ μεγάλη καρδιά
182 'Ο κρεμασμένος
183 Ἀλούνα, ἡ Βασίλισσα τῶν Ἀγρίων
184 'Ο Νέγρος Σεϊτάν
185 Σλάβος, ὁ Πράκτωρ τῶν Βουλγάρων
186 Ρὰς Ἀμπάμπα, ὁ Ἀθησυνός
187 Ταγκανίκα, ἡ κόρη τοῦ Ἐρέβους
188 'Ο πόλεμος τῶν Κατασκόπων
189 'Ο Μυστηριώδης ἀριθμὸς 7
190 'Ο Ραδιοσταθμὸς - Φάντασμα!
191 Στὰ "Όπλα!
192 Χαμαιλέον
193 Σιδερένιος Πράκτωρ
194 Ἀγκυλωτὸς Σταυρὸς
195 'Ο Ξανθὸς Δυναμίτης
196 'Ο Μυστηριώδης Ἀντίπαλος
197 'Ο Ἐλευθερωτῆς
198 Τὸ αἰνιγμα τῶν 9
199 Τὸ Παιδί - Φάντασμα δὲν ἀπαντᾷ
200 Φλόγα, ἡ Πράκτωρ Γρίφος
201 Τὸ μυστικὸ τοῦ Χρυσοῦ Σκαρβαίου.
202 Τὸ Ἐγκλημα τοῦ Σπίθα

Ἡ συνέχεια τῶν ἐκδοθέντων τευχῶν
θὰ δημοσιευθῇ στὸ ἐπόμενο τεῦχος

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΗΡΩΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟ
(ΑΝΑΤΥΠΩΣΙΣ)

Έτος 5ον — Τόμος 32 — Άριθ. τεύχους 253 — Άρχ. 2
Γραφεία: Λέκκα 22 Άθήναι (125), Τηλέφωνον 228.983

Δημοσιογραφικός Δ/ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ/ντής: Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηθασσιλείου, Ταταούλων 27, Ν. Σμύρνη.
Έπιστολαί, έπιταγαί: Γεώργ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι.

Συνδρομαί έσωτερικοῦ:

Συνδρομαί έξωτερικοῦ:

Έτησία δρχ. 100
Έξάμηνος » 55

Έτησία δολάρια 5
Έξάμηνος » 3

Τò έπόμενο τεῦχος, τò 254, πού κυκλοφορεῖ τήν έρχό-
μενη έβδομάδα με τόν τίτλο:

Ο ΔΡΑΚΟΣ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

είναι ένα συγκλονιστικό υπερτεῦχος, πού θα γοητεύσει κάθε
Έλληνόπουλο και θα κάνει τὰ στήθη νά φουσκώσουν από
ένθουσιασμό και έθνικη υπερηφάνεια! Ένας τρομερός και
έγκληματικός Τούρκος τής Κύπρου εργάζεται για λογα-
ριασμό τών Γερμανών και σκορπίζει τò θάνατο και τήν
καταστροφή στους Συμμάχους, ώς τή στιγμή πού ξεμβάι-
νει τò Παιδί - Φάντασμα και οί φίλοι του, πού πηγαίνουν
στην Κύπρο για νά αντιμετώπισουν τόν φοβερό Δ ρ ά κ ο !
Άγοράστε όλοι τήν έρχόμενη εβδομάδα τò τεῦχος 254!

ΔΡΑΠΕΤΗΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ.

ΑΣΤΡΑΤΙΑΙΑ Ο ΠΕΙΡΑΤΗΣ ΑΡΠΑ-
ΖΕΙ ΤΟ ΟΠΛΟ ΤΟΥ ΦΥΛΑΚΑ ΚΑΙ

Ο ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΣ
ΦΕΥΓΕΙ..

ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ
ΤΟΝ!...

ΔΕΝ ΘΑ ΜΕ
ΣΤΑΜΑΤΗΣΗ
ΚΑΝΕΙΣ.

ΑΑΑΧ!

ΜΕ ΕΧΑΣΑΝ! ΣΕ ΛΙΓΟ ΘΑ ΣΚΟΤΕΙΝΙΩΣΗ!
ΤΟΤΕ ΘΑ ΠΑΩ ΣΤΟ ΑΕΡΟΔΡΟΜΙΟ ΚΑΙ
ΘΑ ΒΡΩ ΕΝΑ ΠΛΟΙΟ ΠΟΥ ΦΕΥΓΕΙ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΦΡΟΔΙΤΗ...

